



จุดเปลี่ยนแห่งโชคชะตา (ภาคยี่มขวาน)

เรื่องเท้าราคาแพงสีดำเป็นมันปลาบราวกับว่าเพิ่งถูกหยิบออกมาจากกล่องเพื่อสวมใส่ก่อนเจ้าของรองเท้าจะลงมาจากรถ จรดลงบนพื้นด้านหน้าฟุตปาซ รูดอล์ฟ เบน คลาเรนมาซอพ ก้าวลงมาจากรถยนต์คันหรูด้วยใบหน้าเรียบเฉย เขามีฐานะทางอ้อมกับเจ้าของร้านเครื่องประดับแห่งนี้ ฐานะทางอ้อมคืออะไรนะเหรอ ก็คือฐานะที่ไม่เชิงว่ามันเกี่ยวข้องกับเธอโดยตรง

ส่วนฐานะโดยตรงของเขามันเกี่ยวข้องกับ การ์เดียน คริสเตียน คลาเรนมาซอพ น้องชายร่วมบิดาที่อยู่ภายในร้านเครื่องประดับ การ์เดียนถือวิสาสะใช้สถานะลูกหนี้ของ หยาดเพชร เพียงอัปสร เจ้าของร้านเครื่องประดับที่รูดอล์ฟจำชื่อไม่ได้เดินทางมาที่นี่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเขา แต่ถึงแม้เขาจะจำชื่อร้านเครื่องประดับแห่งนี้ไม่ได้ แต่ในไม่ช้าเขาจะทราบชื่อของมันเอง

ชายหนุ่มเดินไปตามทางเดินที่เชื่อมกับประตูทางเข้าตัวตึกของ





ร้านเครื่องประดับ รูดอล์ฟเงยหน้าขึ้นมองป้ายชื่อของร้านเครื่องประดับ
สมองของเขาจดจำชื่อของมันเอาไว้ เพื่อแสดงความปรารถนาและ
ความใส่ใจต่อคู่สนทนาที่เขากำลังจะได้พบ การทำให้คู่สนทนาประทับใจ
ในตัวเขาไม่ใช่เรื่องน่ารังเกียจ โดยเฉพาะเจ้าของร้านก็จัดเป็นสุภาพสตรีที่มี
ความสวยบาดตา

รูดอล์ฟจำรายละเอียดข้อมูลของลูกค้าที่นี่รายนี้แทบไม่ได้เลย เขา
จำได้เพียงแค่ว่า ‘เธอสวย’ และถ้าหากเธอเสนอตัวเธอแทนการชำระหนี้
รูดอล์ฟก็คงตัดสินใจรับเอาไว้ได้ง่ายดาย ความคิดของชายหนุ่ม
ค่อนข้างสวนทางกับภาพลักษณ์ของเขา รูดอล์ฟเป็นชายหนุ่มที่หล่อจัด
จนทำให้คนมองตาพว้าได้อย่างง่ายดาย เขามีบุคลิกที่สง่างาม เลิศหรู
ทุกกระเปียดนี้ซึ่งหลอมรวมเป็นเขาคือคุณสมบัติของบุคลิกที่พูดได้
เต็มปากเต็มคำว่าเขาเป็นชายหนุ่มมาดผู้ดี เนียบเนียนตั้งแต่ศีรษะ
จรดปลายเท้า

เขาแตกต่างจากการ์เดียน น้องชายของเขา มักจะทำตัวเหมือน
คนไร้เหตุผล การ์เดียนเคยโต้เถียงกับเขาว่ามันคือบุคลิกของมาเฟีย
แต่สำหรับรูดอล์ฟแล้ว เขาจัดความกักขฬะของการ์เดียนไว้ในชั้น
อันธพาลที่ไม่ค่อยใช้สมองในการควบคุมสถานการณ์สักเท่าไร เมื่อเดิน
เข้าใกล้กับร้านเครื่องประดับของหยาดเพชร ชายหนุ่มก็เริ่มมองเห็น
ความเสียหายจากการมองผ่านกระจกเข้าไปในภายในร้าน

‘ยั๊บเยิน’

คำจำกัดความสั้นๆ คำนี้เหมาะสมกับสภาพภายในร้านที่เกิดขึ้นจาก
ฝีมือของการ์เดียน อิม...น้องชายของเขาไม่ได้ลงมือเองหรอก แต่เจ้าของ
คำสั่งยอมเป็นการ์เดียนแน่นอน บอดีการ์ดส่วนตัวของรูดอล์ฟเปิดประตู
ให้กับเจ้านายหนุ่ม เมื่อเขาเดินเข้าไปในร้าน บรรยากาศคึกกรุ่นเดือดพล่าน
ก็หยุดชะงักไปชั่วครู่

“ใครวะ!”





เสียงของการ์เดียนดังทะลุขึ้นมาอย่างไม่สบอารมณ์นัก รูตอล์ฟ
ส่ายหน้าเล็กน้อย เอือมระอาต่อความหยาบคายเหมือนไม่ได้รับการ
ขัดเกลาของการ์เดียน

“ฉันเอง”

รูตอล์ฟตอบกลับไปสั้นๆ เพื่อแสดงตัวตน แต่มันก็ทำให้น้องชาย
เจ้าอารมณ์ของเขาหุบปากจับไม่ตอบโต้กลับมา หากเป็นคนอื่นเข้ามาขัด
จังหวะการร่าเริงแสดงอำนาจของการ์เดียนในตอนนั้น การ์เดียนคงจัดการ
อีกฝ่ายด้วยวิธีการรุนแรง บางครั้งรูตอล์ฟก็นึกสงสัยว่าการ์เดียนอาจมี
อาการป่วยทางจิตที่ควบคุมตัวเองไม่ได้

การ์เดียนมีปัญหาคารควบคุมความต้องการของตัวเองเสมอ
ชายหนุ่มแทบไม่ยอมควบคุมมันเลย ความมธุระลูของการ์เดียนยังไม่สร้าง
ปัญหายุ่งยากให้กับรูตอล์ฟ และเมื่อคิดถึงการสิ้นเปลืองเวลาอันมีค่า
ไปกับการอบรมน้องชายซึ่งรูตอล์ฟตัดสินใจว่าเป็นบุคคลกะโหลกหนา
สอนยากสอนเย็น ชายหนุ่มก็เลือกที่จะทำอย่างอื่นซึ่งเขามองว่ามีประโยชน์
มากกว่า

เป็นต้นว่าการเดินทางไปที่ห้องเกี่ยวกับสาวสวยที่เขามีความสัมพันธ์
ทางกายด้วย อย่างน้อยพวกเธอก็ทำให้เขาเบิกบานแลกระชุ่มกระชวย
ส่วนการพบกับการ์เดียนนะเธอ ถ้าหากไม่จำเป็นรูตอล์ฟก็ไม่ค่อยอยาก
พบน้องชายเลยสักนิด ชายหนุ่มครุ่นคิดถึงการเดียนอย่างไม่ค่อยใส่ใจ
อีกฝ่ายนัก ระหว่างที่เดินเข้าไปในร้านจนใกล้กับบริเวณที่มีเจ้าของร้าน
และน้องชายของเขาเผชิญหน้ากันอยู่

รูตอล์ฟกวาดสายตาสำรวจตัวละครภายในร้านเครื่องประดับ ลูกน้อง
ของการ์เดียนก้มศีรษะเพื่อทำความเคารพเขา การ์เดียนคือนายหน้าแห่ง
คลาเรนมาซอพ แต่สำหรับรูตอล์ฟแล้ว เขาคือผู้ควบคุมอำนาจทั้งหมด
ของคลาเรนมาซอพ ต่อให้เป็นคนที่แข็งแกร่งที่สุดในคลาเรนมาซอพ
เมื่อพบหน้ารูตอล์ฟก็ต้องโอนอ่อนเข้าหานายท่านผู้กุมอำนาจเอาไว้ในมือ





“ฉันต้องการเจรจาค่ะ”

หยาดเพชรไม่ปล่อยให้โอกาสหลุดมือ เสียงของเธอทำให้รูตอร์ลฟ์ ซึ่งกำลังไล่สายตาสารวจโดยรอบของร้านเครื่องประดับ หยุดการสำรวจเพื่อตีสายตาไปยังเจ้าของร้านสาวสวยแทน และเมื่อสายตาของชายหนุ่มเลื่อนไปยังหยาดเพชรที่ถูกลูกน้องของการ์เตียนควบคุมตัวเอาไว้ หยาดเพชรก็ได้รับอิสระในทันที เธอแหกปากร้องขออิสระแทบตาย แต่เมื่อการ์เตียนไม่เอ่ยปากอนุญาต ลูกน้องของเขาก็เพิกเฉยต่อเธอ หัวดวงตาทรงอำนาจของรูตอร์ลฟ์อยู่เหนือจากอำนาจของการ์เตียนสินะ เธอถึงได้รับอิสรภาพในทันที

“เจรจา?”

“ฉันมีข้อเสนอค่ะ”

หยาดเพชรรีบกล่าวจนลิ้นแทบจะพันกัน ในขณะที่การ์เตียนโบกหน้ามึงทิ้งราวกับจะฆ่าคนได้ แต่เธอไม่สนใจเขาหรอก เธอต้องให้ความสำคัญต่อความอยู่รอดของตัวเองและน้องสาวต่างหาก หยาดเพชรลอบมองไปยังน้องสาวแสนสวย อ่อนแอ้น เพราะบางน่านอมของเธอ เพราะความสวยหยาดเยิ้มของยี่มหวานจึงทำให้การ์เตียนลงมืออย่างร้ายกาจเพื่อบังคับให้เธอยอมจำนน

เขาต้องการครอบครองยี่มหวาน แต่หญิงสาวจะไม่ให้เขาสมหวังหรอก คนหยาบกระด้าง เจ้าอารมณ์แบบการ์เตียน เขาคงจ้องแต่จะฉกฉวยความสุขจากน้องสาวของเธอ และเมื่อเขาเบื่อหน่าย ยี่มหวานคงจะถูกทิ้งขว้างอย่างไม่ไยดี ในสายตาของหยาดเพชรนั้น การ์เตียนมีภาพลักษณ์ที่ย่ำแย่ ดีกว่าฆาตกรชนิดเดียวเท่านั้น

‘เขามันคนसारเลย!’

นับครั้งไม่ถ้วนที่หญิงสาวบริภาษการ์เตียนในใจ แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เธอกับน้องสาวหลุดพ้นไปจากสถานการณ์น่าอึดอัดที่เผชิญอยู่ ถึงแม้สาเหตุของมันจะเกิดขึ้นเพราะเธอไปกู้ยืมเงินจากตระกูลคลาเรนมาขอฟ





ผ่านสถาบันการเงินที่ตระกูลคลาเรนมาขอพเป็นเจ้าของ เธอเป็นลูกหนี้
ที่ดีมาตลอด จนในระยะหลังที่กิจการของเธอไม่ค่อยสู้ดีนัก

แต่มันก็ไม่ใช่เหตุผลที่การ์เดียนจะพาลูกน้องบุกกรุกเข้ามาในบ้าน
เขาไม่ได้ทำแค่บุกกรุก แต่ยังทำลายข้าวของภายในร้าน และด้วยสภาพ
การเงินอันฝืดเคืองของเธอ คงเป็นเรื่องยากที่หยาดเพชรจะสามารถใช้เงิน
ในการเนรมิตให้ร้านกลับมาเหมือนเดิมอีกครั้ง ความเจ็บปวดหนักอึ้งอยู่
ภายในใจของเธอ ยิ่งหันไปมองน้องสาวซึ่งทรุดฮวบอยู่บนพื้นด้วยความ
ตื่นตระหนก ใบหน้าลดต่ำลง เรือนกายสิ้นสะท้านเพราะแรงสะอื้น เธอก็
ยิ่งเจ็บปวด

เธอเป็นคนทำให้ยืมหวานต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์อันเลวร้าย
หยาดเพชรกำมือเข้าหากัน เธอจะต้องคิดถึงทางรอดของเธอกับน้องสาว
อย่างรอบคอบ และยืมหวานจะต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง แต่ต้องทำอย่างไร
เธอถึงจะสามารถปกป้องยืมหวานจากคนसारเลวการ์เดียนได้ คนที่
จะจัดการกับชายหนุ่มนี้ได้คงมีเพียงแค่รูดอล์ฟ แต่เขาจะยอมช่วยเธอ
อย่างนั้นหรือ แต่เธอก็คงต้องลองอ้อนวอนขอเขา

“คงต้องขอปฏิเสธ”

คำตอบของรูดอล์ฟทำให้หยาดเพชรแสบร้อนในอก ชายหนุ่ม
ยังไม่ทันได้ฟังข้อเสนอของเธอ แต่ชายหนุ่มกลับปฏิเสธ เขาไม่ให้ความ
สนใจ แต่เธอก็คงโทษเขาไม่ได้ รูดอล์ฟไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบเรื่องนี้
เมื่อเขาไม่ได้เป็นคนก่อ

“อย่าทำหน้าที่เศร้าแบบนั้นสิ ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณก่อน”

“เชิญค่ะ”

หญิงสาวตอบกลับด้วยน้ำเสียงสุภาพ ผิดกับน้ำเสียงแข็งกระด้าง
ที่เธอใช้สนทนากับการ์เดียน บุรุษที่เธอชิงชัง

“ความเสียหายที่เกิดขึ้นในร้านนี้ เกิดขึ้นเพราะการ์เดียน”

“รูดอล์ฟ...”





“ฉันคุยกับยิปปี ยังไม่ถึงคิวขาย การ์เดียน”

รูดอล์ฟกล่าวกับน้องชาย หยาดเพชรเตรียมตัวรับแรงอารมณ์จากการ์เดียน เขาคงโกรธมากและระบายอารมณ์ด้วยการสั่งให้คนทุบทำลายร้านเธอเพื่อเพิ่มความเสียหาย แต่นอกจากการทำหน้าบึ้งตึงยิ่งขึ้น ชายหนุ่มก็ไม่ได้สั่งให้มีการเคลื่อนไหวอีก มีแค่รูดอล์ฟคนเดียวที่เขายอมให้ลีนะ

“ผมจะรับผิดชอบการกระทำของการ์เดียนด้วยการยกหนี้ทั้งหมดที่คุณติดค้างคลาเรนมาชอฟ ตั้งแต่ตอนนี้เป็นต้นไปคุณหมดพันธะหนี้กับผมเรียบร้อยแล้ว จัดการด้วยนะ”

ชายหนุ่มกล่าวกับหยาดเพชร แล้วก็หันไปออกคำสั่งกับคนของเขา เพื่อให้ดำเนินการปลดชื่อของหยาดเพชรออกจากสถานะของลูกหนี้

“ขอบคุณค่ะ”

“และผมจะอนุญาตให้คุณขอความช่วยเหลือจากผมได้หนึ่งเรื่อง แต่ต้องเป็นเรื่องที่ผมยินยอมที่จะช่วยคุณเท่านั้น”

หยาดเพชรใจชื้นขึ้น เธอถูกปฏิเสธการยื่นข้อเสนอให้กับรูดอล์ฟเพื่อช่วยเหลือเธอ แต่ชายหนุ่มก็ยังมีเมตตา เป็นฝ่ายเอ่ยปากให้เธอร้องขอสถานการณ์มันบีบคั้นจนหยาดเพชรไม่มีเวลาคิดมากนัก หญิงสาวต้องตัดสินใจอย่างรวดเร็ว และเธอก็เลือกที่จะใช้มันเพื่อยืมหวาน

“ช่วยน้องสาวของฉันด้วยค่ะ ช่วยปกป้องเธอ”

หยาดเพชรมองไปยังยืมหวาน กล่าวร้องขอด้วยน้ำเสียงลั่นสะท้านที่เธอคุมไม่อยู่ แต่นับว่าโชคดีที่เธอปล่อยให้เสียงลั่นแต่ยังสามารถกลืนน้ำตาแห่งความอดสู่ว่างได้

“นั่นเธอ น้องสาวของคุณ”

“ใช่ค่ะ”

รูดอล์ฟเดินตรงไปหายืมหวานที่นั่งอยู่บนพื้น เธอช่างอ่อนแอจนน่ารำคาญในสายตาของชายหนุ่มตอนนี้ ขาของเธอมันช่างไร้ประโยชน์





ลึนดี ในขณะที่คนอื่นยื่น เธอก็ควยยื่นไม่ใช่หรือการนั่งก้มหน้า ร้องไห้มองพื้นมันช่วยแก้ปัญหาให้เธอไม่ได้

ชายหนุ่มคิดว่าหยาดเพชรจะฉลาดกว่านี้เสียอีก เธอลับใช้ ประโยชน์จากการอนุญาตของเขาเพื่อผู้หญิงอ่อนปวกเปียกคนหนึ่ง หาก หยาดเพชรเสนอตัวให้เขาเพื่อแลกกับความช่วยเหลือ หญิงสาวจะมีอำนาจ ในมืออีกหลายเรื่องเหนือการเคียด

รูดอล์ฟหันไปมองหยาดเพชรซึ่งจ้องหน้าการเคียดเซมิ่ง น้องชาย ของเขาก็มองเธออย่างแข็งกร้าวตอบโต้กันด้วยสายตาอย่างไม่ลดละ บางที ทั้งคู่อาจเหมาะสมที่จะปะทะกันก็เป็นได้ ชายหนุ่มลดตัวนั่งลงบนพื้น เขาเซยคางตันใบหน้าของยืมหวานให้เงยขึ้น ในเมื่อเขาเป็นคนเอ่ยปาก บอกหยาดเพชร อนุญาตให้เธอขอความช่วยเหลือ เขาก็จะรักษาสัญญา “หนูยืม...”

หยาดเพชรเรียกชื่อน้องสาวเมื่อเห็นร่างอ่อนแออันสะดุ้งเฮือก ยืมหวานใช้ดวงตากลมโตซึ่งเปียกชื้นหยดน้ำตาของเธอมองสบตากับ รูดอล์ฟ เขาตัวใหญ่จนน่ากลัว แค่มือของเขา หากชายหนุ่มกางมือออกมา มันคงมีขนาดเทียบเท่ากับใบหน้าของเธอเลยทีเดียว

เขาเหมือนยักษ์ หล่อเหลาแต่ก็น่ากลัว ยืมหวานไม่เคยใกล้ชิดกับ บุรุษที่ตัวโตแบบนี้มาก่อน เธออยู่กับพี่สาว คอยทำตามคำสั่งและช่วย ดูแลหยาดเพชร ทั้งคู่ดูแลกันและกันในส่วนที่ขาดแคลน หยาดเพชรคือ ความเข้มแข็ง ส่วนยืมหวานคือความอ่อนโยน

“ชื่ออะไร”

“ยะ... ยาย่าคะ” หญิงสาวตอบเสียงแผ่ว รูดอล์ฟมองเธอหนึ่ง แม่ ภายใตใจเขาจะรำคาญความสนิมสร้อยของเธอไม่น้อย แต่ตอบคำถาม ยังตอบเหมือนคนไม่มีแรง

“แล้วชื่อที่พี่สาวเธอเรียกเมื่อสักครู่นี้”

“เป็นชื่อจริงค่ะ”





เสียงแผ่วหวานลั่นสะท้านนั้นยิ่งทำให้รูตอล์ฟนึกเบื่อหน่าย เธอจะช่วยตอบอะไรที่มันรู้เรื่องเร็วกว่านี้หน่อยไม่ได้หรือไง ทำให้เขาต้องลั่นเปลืองพลังงานถามเธอเพิ่มอีกหนึ่งประโยค

“แล้วชื่ออะไรที่เป็นชื่อจริงๆ”

“ยิ้มหวานค่ะ พี่หยาดเรียกหนูยิ้มค่ะ”

“พูดอีกครั้งสิ”

รูตอล์ฟจับจ้องริมฝีปากของเธอ ถึงเธอจะอ่อนนบยกเปียกไปด้วย แต่เมื่อพิจารณาริมฝีปากสีแดงฉ่ำของเธอเขาก็พบว่ามันมีความน่าสนใจพอสมควร

“พะ...พูดอะไรคะ”

“ชื่อของเธอ ฉันจะได้เรียกถูก พุดลี ฉันจะดูปากเธอว่าต้องขยับริมฝีปากแบบไหน”

“ยะ...ยิ้มหวาน หนูยิ้มค่ะ”

“โอเค หนูยิ้ม ยินดีที่ได้รู้จัก”

รูตอล์ฟแตะนิ้วชี้กับนิ้วแถมเนียนละเอียด นิ้วเธอเนียนนุ่มมือ เขาก็ลุ่มเสียเพลิน คงต้องพยายามมองหาข้อดีของเธอให้มากหน่อย เขาจะได้ไม่รำคาญเธอนัก ชายหนุ่มไม่นึกอยากรับภาระในครั้งนี้อย่างไรเลย เขาเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างทะลุปรุโปร่ง

การ์เดียนมาที่นี่เพื่อบีบบังคับต้องการครอบครองยิ้มหวาน ไม่รู้ว่าแม่สาวน้อยหน้าหวานนี้มีอะไรดีถึงทำให้น้องชายของเขาต้องลงมือทำเรื่องร้ายกาจกับหยาดเพชรเพื่อบีบบังคับสองพี่น้องตระกูลเพียงอัศจรรย์ รูตอล์ฟคงเจรจาต่อรองให้ แล้วก็ให้การรับรองว่ายิ้มหวานจะได้รับการดูแลเป็นอย่างดี

หากการ์เดียนเมื่อเธอและน้องชายเขาไม่รับผิดชอบ ชายหนุ่มก็จะดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายให้ แต่เมื่อเห็นความแข็งแกร่งที่การ์เดียนแสดงออกอย่างผู้ใหญ่ออแต่ใจ รูตอล์ฟก็เลยตัดสินใจที่จะรับข้อเสนอของ



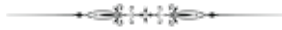


หยาดเพชรเพื่อซัดใจน้องชาย

“ขอรับไว้ก็แล้วกัน”

การเคียนบดกรามแกร่งเข้าหากันเมื่อได้ยินแบบนั้น ชายหนุ่ม พุ่งเข้าโตะที่เพิ่มสูงขึ้นของเขาไปยังหยาดเพชร ยิ่งเห็นภาพที่พี่ชายหิว เอร่าอ้อนแน่นขึ้นจากพื้น ชายหนุ่มก็ยิ่งทวีอารมณ์พร้อมอวลระวาด รูดอล์ฟกระซิบอ้อมแขนกอดรัดสาวน้อยเอาไว้ ส่วนสูงร้อยหกสิบ เซนติเมตรกับน้ำหนักสี่สิบห้ากิโลกรัมของเธอทำให้เธอตัวเล็กนิดเดียว เมื่ออยู่ในอ้อมแขนของบุรุษที่มีความสูงถึงหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร

ยิ้มหวานรีบเกี่ยวแขนเข้ากับลำคอของชายหนุ่มเพราะกลัวเขาทำ เธอร่วง เธอไม่เคยถูกผู้ชายอุ้มมาก่อน และการกระทำของรูดอล์ฟก็ทำให้ เธอตื่นตระหนก หญิงสาวหายใจแรงเมื่อสบเข้ากับนัยน์ตาเยือกเย็นของ ชายหนุ่ม และค่อยๆ ลดระดับลมหายใจของตัวเองลงมา เธอไม่กล้าหายใจ แรงเพราะกลัวเขา รูดอล์ฟก็กำศรัษะให้กับหยาดเพชรเล็กน้อยเป็นการ บอกลา เขามาเพื่อจัดการกับปัญหาของน้องชาย แล้วก็เอาตัวปัญหา กลับไปด้วย ตัวปัญหาไม่อยู่แล้ว หากการเคียนกับหยาดเพชรจะปะทะ กันต่อก็เชิญตามสบาย



‘**๖**ชาน่ากลัวเหลือเกิน’

ยิ้มหวานนั่งขดตัวอยู่ในรถสิบล้อขึ้นลิต้าคันทึมหิม่าของรูดอล์ฟ เขา ตัวใหญ่ แล้วยังแหวดล้อมด้วยอะไรต่อมิอะไรที่ดูยิ่งใหญ่ไปเสียหมด ในขณะที่เธอยิ่งตัวหดเล็กลงเมื่อเทียบกับเขา ยิ้มหวานขดตัวเข้าหากัน แม้แต่การหายใจยังทำอย่างระมัดระวังเพราะเกรงว่าจะทำให้รูดอล์ฟ รำคาญ

ชายหนุ่มที่สวมสูทธุรกิจสีเดียวกับรถคันโตของเขา่วนอยู่กับ การทำงาน เธอเดาว่าเขากำลังทำงานอยู่ก็เพราะการก้มหน้าสนใจแล็บที่อบ ที่วางอยู่บนตัก เขาคุยโทรศัพท์หลายครั้ง เธอฟังเขาพูดรู้เรื่องบ้าง





ไม่รู้เรื่องบ้าง เพราะรูตอร์ฟใช้หลายภาษาในการสนทนาทางโทรศัพท์ กับคนทางปลายสายที่เขาสนทนาด้วย คนที่ชายหนุ่มสนทนาทางโทรศัพท์ ด้วยคงไม่ใช่คนเดียวกันสินะ

เขาดูยุ่งมากและเธอก็เกรงว่าจะทำให้ชายหนุ่มขุ่นเคืองหากเธอ ครอบงำเขา รูตอร์ฟเป็นที่ชายของการ์เดียน บุรุษผู้นั้นมีโทสะที่ร้ายกาจ และน่ากลัว ยิ้มหวานเป็นห่วงพี่สาว หากเธอแข็งแกร่งมากกว่านี้ก็คงดี เธอจะได้ปกป้องหยาดเพชร

การคิดถึงพี่สาวทำให้เธอต้องซบหน้าเข้ากับลำแขนของตัวเอง ปล່อยให้น้ำตารินไหลออกมาเจี๊ยบๆ เธอกัดริมฝีปากเพื่อสะกดกลิ่น เสียงสะอื้น การสะอื้นของเธออาจทำให้รูตอร์ฟรำคาญได้ แขนของเขา ข้างเดียวใหญ่กว่าแขนเธอสองข้างรวมกันเสียอีก หากเขาทำร้ายเธอ เธอ จะช่วยเหลือตัวเองได้อย่างไร

“หนูยิ้ม”

ยิ้มหวานยังคงอยู่ในแว้งค์ความหวังโยที่มีต่อพี่สาว หญิงสาว กัดฟันน้ำตาร่วงพรุ และเธอก็สะดุ้งเฮือกเมื่อรูตอร์ฟยื่นมือไปแตะบ่า บอบบาง

“คะ...คุณ...”

“เรียกฉันว่าเบน”

รูตอร์ฟกล่าวอนุญาต เธอเอาแต่ปากคอดันเมื่อพูดกับเขา หากจะ ให้เรียกรูตอร์ฟลิ้นเธออาจพันกันได้ ชายหนุ่มจึงอนุญาตให้เธอเรียกชื่อ พยางค์เดียวของเขา เป็นชื่อที่คนในครอบครัวเท่านั้นซึ่งได้รับอภิสิทธิ์ ให้เรียก ในตอนนี้ไม่มีใครสักคนเรียกเขาว่าเบน เพราะทุกคนเกรงกลัวเขา คนที่มีสิทธิ์เพียงคนเดียวอย่างการ์เดียนก็ไม่เอ่ยปากเรียก ด้วยเหตุผลว่า เขาไม่ต้องการสนทนากับพี่ชาย

การ์เดียนมักต่อต้านเขา แต่สำหรับรูตอร์ฟนั่นคือการเรียกร้อง ความสนใจ เขาไม่ใส่ใจน้องชาย เพราะไม่ต้องการให้การ์เดียนยิงเอาแต่ใจ





แต่การที่ชายหนุ่มเพิกเฉยก็เหมือนกับเป็นการตามใจน้องชายทางอ้อม โดยที่เขาไม่ยอมรับว่าเขาตามใจการ์เดียน เขาก็แค่ไม่สนใจหมอนั้น ไม่ใช้การตามใจเสียหน่อย เขาก็แค่ไม่มีเวลาสนใจการ์เดียน เพราะงาน เขายุ่งมากต่างหาก

“เป็นอะไร”

หญิงสาวส่ายหน้าปฏิเสธ ใบหน้าของเธอเปียกชุ่มไปด้วยหยดน้ำตา เสียงสะอื้นเล็ดลอดผ่านลำคอขาวฟ่องนั้นออกมาเบาๆ รูตอล์ฟเกือบ เผลอตัดถอนหายใจออกมา เขาไม่เคยนึกชอบผู้หญิงซี่แยะเลย ใ้ว่าเขา เห็นน้ำตาผู้หญิง แต่ชายหนุ่มรำคาญน้ำตาของผู้หญิงต่างหาก

“หนูยิ้มมานี่”

เขาลังเธอ แต่การเคลื่อนไหวอย่างรุ่มง่ามของยิ้มหวานก็ทำให้ รูตอล์ฟตัดสินใจวิ่งตัวเธอเข้ามาหา เขาออกแรงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ หญิงสาวกลับปลิวมาปะทะแผงอกแข็งกระด้างของเขาทั้งตัว

“เธอไม่มีแรงเลยหรือไง”

ชายหนุ่มข้อนตัวเธอขึ้นมา นั่งพาดบนตัก นั้นแหละยิ้มหวานถึง เพิ่งรู้ว่าบนตักเขาไม่มีแล็บที่อบอุ่นแล้ว เขาเก็บมันตอนไหนกันนะ คงตั้งแต่ ตอนที่เขาชวนเธอคุยกระมัง แต่เพราะดวงตาของเธอพร่าไปด้วยหยดน้ำตา และสนใจเรื่องของหยาดเพชร หญิงสาวจึงไม่ทันสังเกตเห็น

“ขอโทษค่ะ ยะ...อย่าตีฉันเลยนะคะ”

เธอร้องขออย่างน่าสงสาร น้ำตาของเธอทำให้รูตอล์ฟยิ่งเบื่อหน่าย แต่ชายหนุ่มไม่ได้เปิดเผยความรู้สึกแท้จริงของตัวเองออกมา รูตอล์ฟ สามารถทำให้คนที่มองเขาเชื่อในสิ่งที่เขาต้องการให้เชื่อ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าไปใจอุปนิสัยที่แท้จริงของเขา

“ทำไมฉันต้องตีเธอ”

“มะ...ไม่รู้ค่ะ”

“หรือเธอทำอะไรผิด”





ยิ้มหวานยังคงสายหน้า รูตอล์ฟกอดกระชับเธอเข้ามาแนบอก เธอซุกตัวอยู่ในอกเขาอย่างเชื่อฟัง เนื้อตัวสั่นสะท้านเพราะความหวาดกลัว เขากอดเธอมิด และถ้าหากใครมองเห็นด้านหลังก็คงไม่รู้ว่าเขาโอบกอดผู้หญิงคนหนึ่งไว้ในอ้อมแขน

เธอตัวเล็กเกินไปสำหรับเขา บอบบาง อ่อนแอ และเขาอาจจะทำให้เธอแตกสลายได้ แต่รูตอล์ฟก็ต้องรับผิดชอบในเรื่องที่เขาตัดสินใจแล้ว ในเมื่อเขาจับปากหยาดเพชรว่าจะดูแลยิ้มหวานก็ต้องรักษาสัญญาตามนั้น ชายหนุ่มเป็นคนที่รักคำพูด นั่นอาจจะเป็นอุปนิสัยส่วนหนึ่งที่พูดได้เต็มปากเต็มคำว่าเป็นข้อดีของเขา

“ไม่ได้ทำผิดก็ไม่ต้องกลัว ฉันไม่ชอบตีผู้หญิงหรอกนะ หรือว่าเธอเคยถูกพี่สาวเธอตี”

“ไม่ค่ะ! พี่หยาดไม่เคยตีฉันค่ะ”

เสียงหวานละมุนของเธอเอ่ยตอบเขา รูตอล์ฟกำลังค้นหาข้อดีของยิ้มหวานเพื่อนำมาหักล้างกับอุปนิสัยอันน่าเบื่อหน่ายของเธอ ชายหนุ่มไม่แปลกใจที่การเตือนให้ความสนใจเธอ นั่นก็เพราะยิ้มหวานสวยเหลือเกิน เธอสวยบาดตา ใบหน้าสวยซึ่งไม่มีที่ติ แต่อุปนิสัยและบุคลิกของเธอก็เหมือนเด็กยังโตไม่เต็มที่ เมื่อเทียบรูปร่างหน้าตากับอุปนิสัยของเธอแล้ว รูตอล์ฟก็พลันเกิดคำถาม การเตือนคิดอย่างไรถึงได้ถูกตาต้องใจแม่สาวน้อยบนดงเขาเหลือเกิน

“เพราะไม่เคยถูกตีเลยกลัวโดนตีสินะ ไม่ต้องห่วง ฉันจะไม่ตีเธอ ถ้าหากเธอไม่ดื้อ”

“ฉันไม่ดื้อหรอกค่ะ ฉันโตแล้ว”

“โตแล้วจริงนะเธอ เธออายุสักเท่าไรกันเชียว ลิบสามหรือว่าลิบสี่”

“ฉันอายุสี่ลิบแล้วค่ะ”

รูตอล์ฟค่อนข้างที่งั่งเมื่อได้ยิน ใบหน้าของเธอเนียนใส ดวงตากลมโตไว้เตียงสา แต่ก็อ่อนเยาว์เหลือเกิน มีหน้าละการ์เตือนถึงได้ลงทุนบุกไป





หาถึงที่ เชนบรรลุนิติภาวะแล้ว ต่อให้เกิดอะไรขึ้นก็รอดพ้นจากความผิด
ข้อหาพรากผู้เยาว์

“งั้นก็ยังไม่จบ?”

“ไม่ค่ะ”

“ไม่ค่ะนี่หมายความว่าอะไร?”

การสนทนากับยิ้มหวานคงไม่ทำให้เขาได้รับคำตอบในทันทีสินะ
เธอมักจะตอบสั้นๆ ไม่มีการขยายความหมายในประโยค และมันก็
ทำให้เขาต้องสอบถามเพิ่มเติม

“ฉันไม่ได้เรียนหนังสือค่ะ หลังจบไฮสกูลฉันก็ออกมาช่วยพี่หยาด
ทำงานค่ะ”

ยิ้มหวานเป็นคนตัดสินใจเอง เพราะต้องการประหยัดค่าใช้จ่าย
และช่วยพี่สาวทำงาน ถึงแม้หยาดเพชรจะไม่เห็นด้วย แต่ก็ต้องยอม
เมื่อเธออดอ้อนและให้เหตุผลว่าเธออยากทำงานจริงๆ การเรียนทำให้
เธอปวดหัวเพราะเธอไม่ใช่คนฉลาดนัก นั่นคือเหตุผลที่ยิ้มหวานบอกกับ
พี่สาว แต่แท้จริงแล้วไม่ใช่แบบนั้น

เธอแค่ไม่ต้องการให้หยาดเพชรเป็นกังวล หยาดเพชรปกป้องเธอ
ดูแลเธอ และยิ้มหวานก็ไม่อยากเอาเปรียบให้พี่สาวต้องเหนื่อยอยู่คนเดียว
เธอเต็มใจที่จะหยุดการเรียนเอาไว้เพื่อมาช่วยพี่สาวทำงาน ยิ้มหวานยังมี
ความสุขดี เธอชอบทำอาหาร ทำงานฝีมือ และมันก็มีประโยชน์กับงาน
ของหยาดเพชร

“หนังสือไม่เรียนแล้วทำอะไร?”

“ทำงานช่วยพี่หยาดค่ะ”

“พี่สาวเธอให้ออกจากโรงเรียน?”

“ไม่ใช่ค่ะ! พี่หยาดไม่ได้สั่งให้ฉันออกจากโรงเรียนนะคะ ฉัน
เรียนจบไฮสกูลแล้วตัดสินใจไม่เรียนต่อเองค่ะ”

“ขอเหตุผลหน่อยสิ”





“ก็เพราะถ้าฉันเรียนต่อ พี่หยาดก็ต้องทำงานหนักขึ้น”

หากเธอจะทำตัวเป็นสาวใสร้อยฉลุเพื่อหลอกหลวงเขา ยิ้มหวานก็สามารถทำได้อย่างแนบเนียนจนรูตอล์ฟเชื่อว่าเธอเป็นแบบนั้นจริง เธอเหมือนผ้าขาวที่ยังปราศจากการแต่งแต้มสีสนั่นใดๆ ลงบนผืนผ้าของเธอ เธอมีแต่ความปรารถนาดีและรักใคร่ให้กับหยาดเพชร นั่นก็เพราะน้ำเสียงของเธอยามกล่าวถึงพี่สาวนั้นทั้งอ่อนโยนและอ่อนหวาน

ชีวิตของยายเด็กนี่คงไม่มีใครอื่นนอกจากพี่สาวของเธอสินะ หยาดเพชรคิดว่าเขามีเวลามากนักหรือไง ถึงได้ส่งยายเด็กนี้มาให้เขาดูแล เขาคงเบื่อพิลึก อาจเบื่อใจแทบขาดภายในวันสองวันนี้ด้วย รูตอล์ฟคงต้องคิดถึงเรื่องของยิ้มหวานให้รอบคอบ เขารับปากพี่สาวของเธอ เพื่อให้การดูแลเธอ แต่ก็ไม่ได้มีกรอบระยะเวลาตายตัวและไม่ครอบคลุมถึงวิธีการ

ชายหนุ่มคงสามารถหาวิธีให้การดูแลเธออย่างเหมาะสมได้ หยาดเพชรต้องการให้เขาปกป้องยิ้มหวานจากการ์เดียน เธอจะปลอดภัยตราบดีที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของเธอ แต่เขาไม่จำเป็นต้องเอาตัวเองไปพัวพันกับเธออย่างลึกซึ้ง เขามีทางเลือกให้จัดการ แล้วเขาจะคิดทบทวนอีกครั้งว่ายิ้มหวานเหมาะที่จะอยู่ในสถานะไหนระหว่างที่การ์เดียนยังเดือดพล่านด้วยความต้องการเธอ

การ์เดียนคิดอย่างไรถึงได้สนใจเด็กแบบนี้ ในเมื่อมีผู้หญิงสวยนับไม่ถ้วนรอให้จิ้มเลือก รูตอล์ฟตั้งคำถามแต่ไม่ได้คิดหาคำตอบจริงจัง ชายหนุ่มยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาให้เธอเพราะรำคาญคราบน้ำตาเป็ยกขึ้นบนพวงแก้มเนียนใส เธอเป็นผู้หญิงผิวสวย ผิวเธอขาวผ่อง ไม่ได้ขาวเหมือนน่านม แต่ขาวผ่องอมชมพูระเรื่อเนียนละมุนเหมือนผิวเด็กไม่มีผิด มันเนียนละเอียดและนุ่มเสียนรูตอล์ฟต้องระวังไม่แตะเธอแรงจนเกินไป ชายหนุ่มเคยสัมผัสผิวของเด็กอยู่บ้าง เนื้อตัวของยิ้มหวานทำให้เขารู้สึกถึงความรู้สึกเหล่านั้น ก็ดูเธอสิ แค่ว่าดึงเธอเบาๆ





หญิงสาวยังปลิว แล้วถ้าหากเขาตะเตะเธอแรงกว่านี้ ยิ้มหวานจะไม่เข้าไป
ทั้งตัวอย่างนั้นหรือ การตะเตะต้องเธอหากไม่ระวังน้ำหนักมือ อาจทำให้
เธอบาดเจ็บได้อย่างง่ายดาย

“มองอะไร”

“ปะ...เปล่าค่ะ”

หญิงสาวมองเขาตาแป๋ว เมื่อรูดอล์ฟนิ่งเงียบ พอชายหนุ่มเห็นเธอ
มองเขานิ่งก็เลยเอ่ยถาม ยิ้มหวานรีบตอบปฏิเสธ เพราะเกรงว่าจะทำให้
เขาไม่พอใจ

“กลัวอะไร ฉันน่ากลัวหรือไง”

“คุณน่ากลัวค่ะ”

“ฉันน่ากลัวตรงไหน”

“คุณตัวใหญ่มากค่ะ”

“ถ้าฉันตัวเล็กเท่าเธอ ฉันก็เหมือนคนแคระนะสิ”

เธอไม่ใช่คนแคระเสียหน่อย แต่เป็นเพราะเขาตัวใหญ่เกินไป
ต่างหาก แต่ยิ้มหวานก็ไม่ได้โต้เถียงชายหนุ่ม เพราะมันไม่ใช่เรื่องที่ต้อง
ตอบโต้เขาอย่างเอาเป็นเอาตาย เธอเป็นแบบนี้มาจนชิน เธอจะยอมหาก
เป็นเรื่องที่สามารถยอมได้เพื่อตัดปัญหา

“เธออยู่กับพี่สาวแค่สองคน?”

ชายหนุ่มเปลี่ยนเรื่องสนทนา เมื่อเธอไม่ตอบโต้เขา แต่เลือกจะมอง
เขาด้วยดวงตากลมโตไว้เดียงสา

“ใช่ค่ะ เรามีกันแค่สองคนพี่น้อง”

“เธอคงรักพี่สาวเธอมากสินะ”

“รักมากค่ะ ฉันเป็นห่วงพี่หยาดค่ะ”

“ห่วงทำไม พี่สาวเธอคงดูแลตัวเองได้ดีกว่าเธอ”

“แต่ที่นั่นมีคุณการ์เดียอยู่ค่ะ”

ยิ้มหวานเกรงว่าการ์เดียจะทำร้ายพี่สาวของเธอ รูดอล์ฟเข้าใจ





ความคิดของเธอได้ ถึงแม้หญิงสาวจะพูดมันออกมาครั้งๆ กลางๆ

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

“ไม่ห่วงได้หรอกคะ”

“พี่สาวเธอคงดูแลตัวเองได้ และการ์เดียณไม่ทำร้ายผู้หญิง แต่ถ้าข้าวของก็อย่างที่เห็น”

คำพูดของรูตอล์ฟทำให้ยิ้มหวานงุนงงอยู่บ้าง เธอควรจะห่วงหายาดเพชรหรือว่าควรสบายใจดีกันล่ะ เขากำลังหมายความว่าพี่สาวของเธอจะปลอดภัยใช้หรือเปล่า

“ไม่เข้าใจหรือไง”

“เหมือนจะเข้าใจค่ะ แต่ก็ไม่ค่อยเข้าใจ”

“ไม่เข้าใจตรงไหน จะได้อธิบายให้ฟัง”

“คุณบอกว่าคุณการ์เดียณไม่ทำร้ายผู้หญิง”

“การ์เดียณแค่อารมณ์ร้อน โมโหร้าย แต่ยังไม่สารเลวถึงขนาดจะลงมือกับผู้หญิง”

“คุณการ์เดียณจะไม่ทำร้ายพี่หายาดใช่ไหมคะ”

“ถ้าหมายถึงการตบตีก็คงไม่”

ส่วนเรื่องอื่นรูตอล์ฟรับประกันไม่ได้ แต่ยิ้มหวานก็เป็นคนเข้าใจอะไรง่าย ๆ ดี เมื่อได้ยินแบบนี้หญิงสาวก็ยิ้มกว้างขึ้น

“ฉันเข้าใจแล้วค่ะ”

“เข้าใจว่าอะไร”

“เข้าใจว่าคุณการ์เดียณจะไม่ทำร้ายร่างกายพี่หายาดค่ะ ได้ยินแบบนี้ฉันก็สบายใจค่ะ”

“เธอเชื่อคำพูดของฉัน?”

“คุณเป็นคนที่พี่หายาดไว้ใจนี่คะ เพราะถ้าไม่ไว้ใจ พี่หายาดก็คงไม่ให้ฉันมากับคุณ”

นั่นก็เพราะพี่สาวของเธอไม่มีทางเลือกต่างหาก รูตอล์ฟถูกดึงเข้าไป





เกี่ยวข้องกับนอกเหนือจากสถานะของเจ้าหญิงก็เพราะหยาดเพชรไม่ต้องการให้น้องสาวตกเป็นผู้หญิงของการ์เดียน เธอจึงจำใจต้องยึดเยี้ยดยิ้มหวานให้กับเขา

“เธอคิดแบบนี้หรือ”

“ค่ะ ก็ต้องเป็นแบบนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือคะ”

“เธออยากคิดแบบนี้ก็ตามสบาย ฉันอนุญาต”

แขนของรูดอล์ฟที่โอบกอดเธออยู่เคลื่อนไหวเสียดสีกับเรือนกายของเธอ ฝ่ามือของชายหนุ่มทาบเข้ากับโค้งสะโพกกลมกลิ้ง แล้วก็ลูบมือกับบริเวณนั้นแผ่วเบา รูดอล์ฟไม่ได้แตะต้องเธอเพื่อต้องการลวนลาม แต่เขาใกล้ชิดกับผู้หญิงมากเสียจนการกระทำแบบนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับเขา เป็นปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นเองตามความเคยชินเสียมากกว่า

“ขอบคุณนะคะเบน สำหรับความช่วยเหลือ”

รูดอล์ฟพยักหน้าตอบรับ หยาดเพชรเลี้ยงน้องสาวของเธออย่างไรถึงได้ไร้เดียงสาจนหน้าอ่อนอกอ่อนใจ อย่างน้อยหยาดเพชรก็ควรทำให้ยิ้มหวานมีเกราะคุ้มกันจากโลกภายนอกบ้าง ไม่ใช่ใช้ตัวเองเป็นเกราะแล้วเมื่อเกราะนั้นไม่อาจคุ้มครองยิ้มหวานได้อีกต่อไป แม่สาวน้อยตากลมใส่จะทำอะไรกับชีวิตที่เหลืออยู่





รูดอล์ฟ เบเน คลาเรนมาซอฟ

ปราสาทหลังงามที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าของยืมหวานมีชื่อว่า ลูซวิกเคเรเซีย เจ้าของปราสาทคนปัจจุบันไม่มีใครชอบใจให้มีการเรียกที่นี้ว่าปราสาท สำหรับ รูดอล์ฟ เบเน คลาเรนมาซอฟ สถานที่แห่งนี้คือบ้านที่เขาเกิดและเติบโต ชายหนุ่มจึงชอบที่จะเรียกมันว่าบ้าน หรืออนุญาตให้เรียกมันว่าคฤหาสน์ประจำตระกูลคลาเรนมาซอฟ

ลูซวิกเคเรเซียคือปราสาทโบราณของราชินิกุลในสมัยโบราณของสวาเรเนีย ตัวปราสาทมีอายุนับร้อยปี แต่ก็ยังคงแข็งแรง ตระหง่านอย่างเยือกเย็นเพื่ออวดโฉมความงามจากอดีตซึ่งมีมนตร์ขลังไม่เสื่อมคลายเทียบเคียงกับสิ่งปลูกสร้างสมัยใหม่

รูดอล์ฟเป็นคนที่มีความซับซ้อนในตัวเองค่อนข้างหลากหลาย เขาเป็นบุรุษที่มีความคิดสุดโต่งในบางเรื่อง แต่ในขณะเดียวกันเขาก็ไม่ตื่นรนที่จะมองหาความหรรษาและความทันสมัยมากนัก เขาใช้เทคโนโลยีอย่างเต็มที่เพื่อธุรกิจของคลาเรนมาซอฟ แต่ถ้าหากเป็นชีวิต





ส่วนตัว ชายหนุ่มลุ่มหลงในความวิจิตรของลัชวิกเคเรเซีย และมักจะใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นมากกว่าภูมิลำเนาที่อยู่อันอยู่ในตัวเมือง หรือว่าเพนต์เฮาส์ หูในหลายประเทศซึ่งเขาเป็นเจ้าของ

ลัชวิกเคเรเซียตั้งอยู่บนพื้นที่ขนาดมหึมาในแถบชานเมืองอันเงียบสงบของสวาเรเนีย แต่การเดินทางก็เป็นไปอย่างสะดวกสบาย เมื่อสวาเรเนียมีระบบการคมนาคมที่ทันสมัย แต่เรื่องการเดินทางก็ไม่ใช่ปัญหาสำหรับอภิมหาเศรษฐีอย่างรูดอล์ฟ ชายหนุ่มมักจะเดินทางอย่างรวดเร็วด้วยเฮลิคอปเตอร์ ถ้าหากเป็นการเดินทางออกนอกประเทศ เขามีเครื่องบินส่วนตัวสำหรับรองรับการเดินทาง

ลัชวิกเคเรเซียนั้นอยู่ห่างจากตัวเมืองหลวงของสวาเรเนียไม่มากนัก ถ้าหากรูดอล์ฟนี้ก็อยากจะขับรถเข้าเมือง เขาก็สามารถเดินทางจากบ้านพักส่วนตัวอันหรูหราหลังนี้ไปยังตัวเมืองด้วยการใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่งถึงสองชั่วโมงเท่านั้น แต่ที่นี้ให้บรรยากาศของเมืองชนบทซึ่งเหมาะแก่การพักผ่อน และการหลบซ่อนนพิตกรรมซึ่งไม่ควรให้สื่อได้รับรู้

ด้านหลังของลัชวิกเคเรเซียถูกโอบกอดด้วยขุนเขา ส่วนบริเวณโดยรอบก็เต็มไปด้วยทัศนียภาพตามธรรมชาติซึ่งได้รับการดูแลเป็นอย่างดี นอกจากตัวปราสาทแล้วยังมีสิ่งปลูกสร้างสวยงามอีกหลายแห่งในลัชวิกเคเรเซีย ทั้งพิพิธภัณฑสถานประจำตระกูลคลาเรนมาซอพ ซึ่งเป็นสถานที่เก็บรวบรวมประวัติศาสตร์ของตระกูลคลาเรนมาซอพเท่าที่จะสามารถเก็บได้ เรื่องเล่าขานของตระกูลนี้กรบ จนกลายเป็นตระกูลมาเฟีย และกลับมาอมสวามีภักดีทำสัญญาสงบศึกกับราชวงศ์ที่ปกครองแผ่นดินสวาเรเนีย เพื่อเป็นการเฉลิมฉลองสัญญาสงบศึก ผู้ปกครองแผ่นดินของประเทศสวาเรเนียจึงพระราชทานปราสาทลัชวิกเคเรเซียให้กับตระกูลคลาเรนมาซอพ การใช้ชีวิตเยี่ยงมาเฟียกลายเป็นอดีตไปแล้ว แต่อุปนิสัยอันแข็งแกร่ง เยอหยิ่งในศักดิ์ศรียังคงคุกรุ่นอย่างเข้มข้นอยู่ในสายเลือดของบุรุษในตระกูล





แม้กระทั่งในยุคปัจจุบัน รูดอล์ฟคือผู้นำตระกูลคลาเรนมาซอพ ทุกคำสั่งของเขาจะต้องได้รับการตอบรับด้วยความยินยอมเท่านั้น แม้แต่น้องชายตัวร้ายอย่าง การ์เดียน คริสเตียน คลาเรนมาซอพ ก็ยังต้องยับยั้งความกล้าหาญไม่อาจจะปะทะกับพี่ชายโดยตรง รูดอล์ฟแตกต่างจากการ์เดียน เขามีบุคลิกเหมือนบุรุษที่แสนใจดี แต่การ์เดียนมักจะทำหน้าเบื่อหน่ายเสมอเมื่อคิดถึงอุปนิสัยของพี่ชายในขณะนี้

รูดอล์ฟไม่เคยใจดี มันเป็นเพียงแค่อุปกรณ์สำหรับการใช้ชีวิตในสังคมของเขาเท่านั้น ถึงการ์เดียนจะร้ายกาจ แต่เขาก็เปิดเผยมันออกมาอย่างชัดเจน แต่รูดอล์ฟเก็บมันไว้อย่างมิดชิด หากเขาจะร้าย เขาก็ร้ายอย่างเงียบเชียบ ชายหนุ่มเป็นอันตรายต่อคนรอบข้างยิ่งกว่าการ์เดียนตั้งไม่รู้จักเท่า แต่ก็ยังมีคนโง่เขลาหลุ่มหลงในภาพมายาของรูดอล์ฟ ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้การ์เดียนหงุดหงิดอยู่บ่อยครั้ง

“นายท่าน”

สตรีวัยกลางคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบ ยิ้มหวานคิดว่าคงเป็นชุดเครื่องแบบ เพราะเธอสวมมันอย่างเรียบร้อยตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เส้นผมถูกเกล้าเป็นมวยรวบตึงไว้ด้านหลัง คลุมด้วยเน็ตคลุมผมสีดำแล้วติดทับด้วยโบสีเดียวกันแบบเรียบง่าย

สตรีนางนั้นสวมชุดเสื้อและกระโปรงยาวสีฟ้าอ่อนาง ความยาวเลยหัวเข่าลงมา มีเสื้อตัวนอกสีเดียวกันแต่ปกสีขาวสวมทับอีกหนึ่งตัว ถุงเท้ายาวและรองเท้าส้นเรียบสีขาว ยิ้มหวานลอบมองคนรับใช้คนอื่นทุกคนสวมชุดที่ตัดเย็บจากผ้าสีเดียวกัน แต่คนรับใช้ที่ เป็นผู้หญิงจะมีผ้ากันเปื้อนสีขาวคาดอยู่ด้านหน้า ส่วนกระโปรง หากเป็นคนที่อายุน้อยก็จะสวมกระโปรงเย็บแบบจับจีบรอบตัว แต่ถ้าหากเป็นคนที่อายุมากหน่อยก็จะสวมกระโปรงแบบเดียวกับสตรีวัยกลางคนผู้ไม่มีผ้ากันเปื้อนประจำตัวเหมือนกับคนอื่น แต่เมื่อเห็นคนที่สวมชุดเหมือนกันทำงานอยู่ในบริเวณเดียวกัน ก็ดูเป็นระเบียบและสวยงามแปลกตาดีเหมือนกัน





“ยาย่า”

ยิ้มหวานเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปหา รูดอล์ฟ แต่ด้วยความที่เป็นคนขี้เกรงใจ อ่อนโยน และมักจะยืนหลบอยู่ด้านหลังพี่สาวเสมอ เธอจึงไม่ได้เดินไปหยุดยืนเคียงข้าง รูดอล์ฟ หญิงสาวยืนวันระยะเยื้องไปทางด้านหลังของชายหนุ่มเล็กน้อย และเธอก็ได้รับการแนะนำให้รู้จักกับสตรีวัยกลางคนซึ่งทำหน้าที่เป็นหัวหน้าคนรับใช้ในลูซิวิคเคเรเซีย

“สวัสดิ์ค่ะ มาร์ธา”

หญิงสาวกล่าวเสียงแผ่วแล้วก็ก้มหน้าจุดเหมือนเดิม สิ่งปลูกสร้างอลังการงดงามอย่างหรูหรา ยิ่งข่มเธอจนเหลือตัวเล็กนิดเดียว เกิดความหนักใจขึ้นกับยิ้มหวาน หากเธอเปลืองเงินจนอะไรในบ้านหลังนี้เข้า เธอคงชดใช้ความเสียหายไม่ไหวเป็นแน่ เพราะฉะนั้นแม้แต่การเดิน เธอก็ต้องเดินอย่างระมัดระวัง

“ยิ้มหวานมานี่ซิ”

รูดอล์ฟยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง รอให้หญิงสาวเดินมาหยุดยืนเบียดชิดข้างกาย สอดแขนสอดรัดลำแขนของชายหนุ่ม แต่ยิ้มหวานก็ไม่ยอมเคลื่อนไหวร่างกายมาเสียที เธอยืนก้มหน้าหนึ่งอยู่ที่เดิม ทำราวกับว่าหากเขาไม่สั่งให้เธอขยับตัว หญิงสาวก็จะปักหลักยืนอยู่ตรงนั้น

“เอ่อ...ค่ะ” เรือนกายบอบบางอ่อนแอเดินตรงเข้าไปหา รูดอล์ฟ ซ้ำๆ เธอเหมือนคนไร้เรี่ยวแรง แต่ก็ยังอุตส่าห์ทรงตัวเดินมาถึงตัวชายหนุ่มจนได้ ทว่ายิ้มหวานก็ไม่ได้สอดแขนเข้ามาพัวพันกับลำแขนแข็งแรงของเขоอย่างที่เขาหนุ่มตั้งตารอ ผู้หญิงของเขาทุกคนที่รูดอล์ฟเคยมีความสัมพันธ์ด้วยมักจะคลอเคลียเธออยู่เสมอหากมีโอกาส แต่ยิ้มหวานกลับละทิ้งโอกาสนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

“ขยับมาอีก”

แค่เพียงเอื้อมมือเขาก็สามารถแตะต้องลำแขนขาวผ่องของเธอได้ เนื้อตัวของเธอบอบบางไปหมดทุกสัดส่วน รูดอล์ฟสามารถยกกว้างเธอได้





อย่างง่ายดาย ผิวพรรณของเธอขาวผ่องอมชมพู ตลอดร่างอันอ่อนแอนั้น ดูประปรายนุ่มนวลเหมือนคนไม่มีกระดูก จนเขานึกหัวนี้ไหวอยู่บ้างว่า การแตะต้องเธอแรงๆ อาจจะทำให้เธอชอกช้ำเพราะเขา

“เข้าไปคุยกันในห้องทำงานของฉันดีกว่า”

รูดอล์ฟจับลำแขนนุ่มละมุนให้คล้องเข้ากับลำแขนของเขา ชายหนุ่มวางมือทับลงบนมือนุ่มเพื่อป้องกันไม่ให้เธอปล่อยมือจากเขาก่อนจะเดินตรงไปยังห้องรับแขกด้วยกัน เขาหยุดหงิดกับย่างก้าวสั้นๆ ของเธอ รูดอล์ฟควรเกี่ยวเอวเธอยกหญิงสาวตัวลอยแล้วหิวเดินไปด้วยกันคงประหยัดเวลามากกว่านี้ แต่ชายหนุ่มก็ต้องควบคุมปีศาจร้ายจอมเอาแต่ใจในตัวเขาไว้เสียก่อน

“เข้าไปลิจ๊ะ”

รูดอล์ฟก็หันหลังพูดกับคนที่มีส่วนสูงคลอเคลียพอดีกับแผ่นอกของเขาเท่านั้น เขาดันร่างอันอ่อนแอให้เดินนำเข้าไป แล้วก็ต้องฉวยจับมือเธอเพราะยืมหวานเย็นแก้วๆ กังๆ เหมือนเด็กหลงทางที่ไม่ทราบว่าจะต้องปฏิบัติตัวอย่างไร

เธอแตกต่างจากผู้หญิงที่เขาใกล้ชิดด้วย พวกเธอเหล่านั้น เมื่อมีโอกาสดูต่อหน้ารูดอล์ฟก็ต้องเรียกร้องความสนใจจากเขา ออกอ้อนคลอเคลีย ใช้มารยาทหญิงให้เกิดประโยชน์ ชายหนุ่มทราบว่าคุณไรรู้เตียงสาของสตรีบางคนก็แสดงออกนั้น เป็นการเสแสร้งแบบปรุงแต่ง เขาไม่ได้ทักท้วงก็เพราะมันนำมาซึ่งความแปลกใหม่ในชีวิตของเขา แต่สำหรับยืมหวาน ความรู้เตียงสาของเธอเป็นเรื่องจริงสินะ ชายหนุ่มจับมือเธอเดินไปนั่งด้วยกันบนโซฟา เขาเลือกนั่งโซฟาเดี่ยว แต่แค่เขาคคนเดียวก็นั่งเสียเต็มจนไม่เหลือที่ว่างสำหรับเธอ

หยาดเพชรยังคงจับมือกับรูดอล์ฟ พร้อมกับมองชายหนุ่มด้วยสายตาเป็นคำถาม เธอจะนั่งตรงไหนได้ล่ะ ชายหนุ่มมองเห็นความมุงนงในดวงตาคู่นั้น แต่เขาก็ปล่อยให้เธองงต่อไปอีกครู่หนึ่งเหมือนแกล้ง





เขาควรจะอนุญาตให้เธอไปนั่งบนโซฟาตัวอื่น แต่จะต้องทำแบบนั้น
ทำไม ในเมื่อเธอตัวเล็กนิดเดียว เร็วเท่าความคิด วงแขนแข็งแรงก็ตัวด
หญิงสาวลงมานั่งบนตัก

“คุยกันนะหนูยิ้ม”

รูตอล์ฟเขยคางนุ่มละมุนขึ้นเมื่อเจ้าตัวเอาแต่ก้มหน้า เธอมีดวงต
กลมโตสวยซึ้ง ภายใต้ดวงตาคู่นี้ปราศจากความลับสำหรับเขา เธอ
กำลังตื่นตระหนกและหวาดหวั่นต่อสถานการณ์ที่กำลังดำเนินไป รูตอล์ฟ
เกือบเพลอระบายลมหายใจออกมาอย่างเบือหน้าย หยาดเพชรยัดเยียด
เด็กน้อยมาให้เขาดูแลหรืออย่างไรกันเนี่ย แต่เขาไม่ใช่พี่เลี้ยงเด็ก และ
เธอก็ไม่ใช่เด็กด้วย ถึงอย่างไรเขาก็ต้องเรียกเก็บค่าคุ้มครอง

“คุยอะไรคะ”

“หนูยิ้มจะต้องอยู่กับฉัน รู้แล้วใช่ไหมจะคนดี”

“ทราบแล้วค่ะ”

หญิงสาวตอบเสียงแผ่วเบา จนเขาต้องเลื่อนใบหน้าเข้าไปชิด
แก้มสากทาบเข้ากับผิวแก้มนุ่มละมุน ผิวเธอไม่ได้แค่นุ่ม แต่ยังมี
ชีวิตชีวา นุ่มแดงและน่าสัมผัสอยู่แนบชิดกับผิวแก้มของเขา ผิวเหมือน
ผิวเด็ก นอกจากนี้ยังมีกลิ่นหอมละมุนราวจรินอกจากผิวกายของ
แม่สาวน้อยเนื้อนิ่ม

“เราจะอยู่ด้วยกันในลูชวิกเคเรเซีย แต่เธอจะไม่ได้อยู่ที่บ้านหลังนี้”

“ฉันทราบแล้วค่ะ”

หญิงสาวตอบรับอย่างง่ายดาย ในเมื่อเขาเป็นเจ้าของบ้าน รูตอล์ฟ
สั่งให้เธออยู่ที่ไหน เธอก็ต้องทำตามนั้น ยิ้มหวานมีหน้าที่แค่ทำตามคำสั่ง
ของชายหนุ่ม และอยู่กับเขาอย่างเจียมเนื้อเจียมตัว

“ฉันมีบ้านหลังใหญ่อีกหลัง เธอจะอยู่ที่นั่นร่วมกับคนอื่น”

“ฉันทราบแล้วค่ะ”

เธอยอมรับง่ายเสียจนรูตอล์ฟใช้เวลาไม่นานในการบอกกับเธอ





เขาไม่ต้องอธิบายหรือให้เหตุผล เธอแค่ตอบรับแล้วก็มองเขาตาแป๋ว เพื่อรอคอยให้เขาพูดประโยคต่อไป รูดอล์ฟนึกสงสัยว่าหยาดเพชร เลี้ยงดูน้องสาวของเธอแบบไหนกันแน่ ยิ้มหวานผู้ใส่ชื่อและไร่เดียงสา กระทบความรู้สึกบางอย่างของเขา เมื่อเธอถูกยึดเยียดใส่อ้อมแขนของเขา อย่างน้อยรูดอล์ฟก็ต้องดูแลเธอให้ปลอดภัย

“แต่เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปข้างนอกลูซวิกเคอร์เซียนะจะ หากมีความจำเป็นต้องออกไปข้างนอก เธอต้องบอกให้ฉันรู้ และฉันต้อง อนุญาตด้วย”

“ค่ะเบน ฉันทราบแล้วค่ะ”

ไม่ใช่เรื่องยากเลยสักนิด เพราะตอนที่เธออยู่กับพี่สาว ยิ้มหวาน ก็ทำแบบนี้เป็นประจำอยู่แล้ว เธอชอบอยู่ติดบ้าน หากไม่ใช่วันทำงาน ซึ่งหญิงสาวจะทำงานอยู่ในร้านเครื่องประดับของพี่สาว เธอก็จะอยู่บ้าน หากมีธุระจะต้องไปไหน เธอต้องรายงานหยาดเพชร และพี่สาวก็จะไป เป็นเพื่อนเธอ ยิ้มหวานไม่อึดอัดกับการที่ต้องทำแบบนี้ เพราะมันทำให้ เธอรู้สึกปลอดภัย

“วันนี้เราคุยกันเท่านี้ก่อน ถ้ามีอะไรฉันจะเรียกเธอมาพบ”

“ค่ะเบน ฉันทราบแล้วค่ะ”

ยิ้มหวานถูกตั้งโปรแกรมเอาไว้หรืออย่างไร ชายหนุ่มนึกสงสัย แต่เธอไม่มีปากเสียงก็ดี เขาจะได้ไม่ต้องเสียเวลาอธิบาย

“ฉันจะพาเธอไปพักผ่อนนะจ๊ะ”

รูดอล์ฟลุกขึ้นยืนแล้วก็คว้าเอาร่างของยิ้มหวานลุกขึ้นมาด้วย ชายหนุ่มพาเธอเข้ามาในห้องทำงานก็เพื่อต้องกำราบเธอหากหญิงสาว ดื้อดึง ทว่ายิ้มหวานกลับยอมอ่อนข้อให้กับความต้องการของเขาทุกเรื่อง ชายหนุ่มโอบเอวเธอออกไปจากห้อง เพื่อพาเธอไปยังที่พัก



ริูดอล์ฟพายิ้มหวานเข้าไปในคฤหาสน์หลังใหญ่ ถึงมันจะเทียบ





ไม่ได้กับขนาดของตัวปราสาทที่เขาพักอยู่ แต่มันก็ใหญ่โตเหลือเกินสำหรับยืมหวาน ชายหนุ่มพาเธอเดินขึ้นไปบนชั้นสอง ที่นี้ยืมหวานได้พบกับสตรีวัยกลางคนอีกคนที่ชื่อเมแกน ซึ่งรูตอล์ฟบอกกับเธอว่าเมแกนเป็นน้องสาวของมาร์ธา

“ห้องเรียบริ่อยดีนะ”

“เรียบริ่อยดีคะนายท่าน เชิญค่ะ”

เมแกนและคนรับใช้อีกหนึ่งคนนำทางรูตอล์ฟซึ่งโอบเอายืมหวานเดินตามไปยังห้องนอนของเธอ ภายในห้องนั้นมีขนาดเกือบเท่าอพาร์ตเมนต์ที่ยืมหวานพักอยู่กับหยาดเพชร ภายในห้องแบ่งแยกเป็นสัดส่วน มีห้องชั้นนอกที่เป็นห้องนั่งเล่นและมีชุดเครื่องเสียงติดตั้งอยู่พร้อมกับทีวีจอยักษ์ เมื่อเข้าไปในห้องชั้นในก็จะเป็นห้องนอน และมีห้องแต่งตัวกับห้องน้ำอยู่ในห้อง

“ชอบไหมจ๊ะ”

ชายหนุ่มแตะริมฝีปากลงบนขมับบอบบาง มาร์ธาได้รับคำสั่งจากรูตอล์ฟให้จัดเตรียมห้องสำหรับยืมหวาน และมาร์ธาก็ส่งต่อคำสั่งนั้นมายังเมแกน ซึ่งเป็นคนควบคุมดูแลคนรับใช้ในคฤหาสน์สุดพิเศษหลังนี้ ห้องพักโทนลี่ชมพู่อ่อนหวานตกแต่งราวกับห้องพักของเจ้าหญิงถูกเลือกเป็นห้องของยืมหวาน

“ชอบค่ะ”

“พออยู่ได้ล่ะจ๊ะ”

“อยู่ได้ค่ะ”

ยืมหวานดึงมือออกจากการเกาะกุมของชายหนุ่ม รูตอล์ฟยื่นหนึ่งมองเธอที่หัวขอขอบคุณเขาที่ออกอย่างไม่เข้าใจนัก

“ขอบคุณค่ะเบน”

“นี่คือการขอบคุณเหรอ”

ชายหนุ่มจับมือเธอยกขึ้นจุมพิต เนื้อตัวมือไม้หนุ่มนิ่มหอมกรุ่น





ไปหมด บ่งบอกว่าพี่สาวของเธอคงทะเลาะงอนมเล็กงอนมาเป็นอย่างดี

“พักก่อนนะ มีอะไรก็บอกสาวใช้ส่วนตัวของเธอ”

“เอ่อ...คะ” ยิ้มหวานไม่ค่อยเข้าใจนัก เธอมีสาวใช้ส่วนตัวมาด้วย
เมื่อไรกัน แต่หญิงสาวก็ตอบรับไว้ก่อน

“แล้วพบกัน”

รูตอล์ฟเซยคางเธอขึ้น ชายหนุ่มไม่เคยนึกชอบเด็กที่ยังโตไม่เต็มที่
ถึงยิ้มหวานจะสวย แต่เธอก็มีนิสัยเหมือนเด็กไม่มีผิด แต่พอเห็นริมฝีปาก
สีแดงระเรื่อ เลือดลมในกายของเขาก็ผลักดันให้ชายหนุ่มโน้มใบหน้า
ลงไปหาเธอ ริมฝีปากนุ่มร้อนจรดลงบนปากหนุ่ม ยิ้มหวานยื่นตัวแข็ง
โศกดีเหลือเกินที่เขาแค่ตรึมฝีปากลงมาแล้วก็ดึงใบหน้าออกห่างทันที
ไม่อย่างนั้นเธอคงเป็นลมแน่

“หอมแก้มฉันสิจ๊ะ”

ริมฝีปากของยิ้มหวานเคลื่อนตามคำสั่งของชายหนุ่มทันที เธอ
แตะริมฝีปากลงบนแก้มของคนที่ยิ้มหน้าหงายมาหา หอมเขาที่แก้มแผ่วเบา
ก่อนจะยิ้มหน้างุด

“แก้มแดงจัดเชียวหนูน้อย”

นิ้วชี้แข็งกระด้างไล่สัมผัสผิวแก้มนุ่มเนียน ลากลงมาใต้คางก่อนจะ
ดันใบหน้าเรียวยสวยให้แหงนเงยขึ้น ผิวขาวเปล่งปลั่งอมชมพูระเรื่อ
แตะแต้มด้วยจุดสีแดงเล็กๆ จนแก้มเนียนแดงปลั่ง รูตอล์ฟจรดริมฝีปาก
จูบหน้าผากเธอ ความอบอุ่นและอ่อนโยนของบุรุษตัวโตเป็นยักษ์ที่
ยิ้มหวานหวาดเกรงในตอนแรกทำให้เธอผ่อนคลายเมื่อต้องเผชิญหน้า
กับเขา

รูตอล์ฟยังไม่เคยปฏิบัติต่อเธออย่างหยาบคายเลยสักครั้ง เขาพูดจา
กับเธออย่างไรเพราะ น้ำเสียงทุ้มทุ๋น่าฟัง แต่ต้องเธออย่างทะเลาะงอน
และก็ยังอ่อนโยนต่อเธอมากด้วย เมื่อพิจารณาแล้ว ยิ้มหวานก็สรุปว่า
เขาไม่น่ากลัวเหมือนกับการ์เดียน ความแข็งแกร่งเจ้าอารมณ์ของการ์เดียน





ทำให้หญิงสาวหวาดกลัว เมื่อนึกถึงการ์เดียน หญิงสาวก็ทำหน้าที่คว่ำ
ดวงตาคมทุกซ์

“เป็นอะไรจ๊ะ”

“เป็นห่วงพี่หยาดค่ะ”

“พี่สาวเธอดูแลตัวเองได้”

“แต่ว่า...” เธอเหลือบตามองเขาอย่างไม่แน่ใจหน้าว่าควรพูดออกไปดีหรือไม่ รูดอล์ฟลูบไล้ปลายนิ้วกับแก้มละมุนก่อนจะพยักหน้าเป็น
เชิงอนุญาต

“พูดมาสิจ๊ะ”

“คุณการ์เดียนดูมากค่ะ เขาน่ากลัวค่ะ”

“เธอไม่ต้องเป็นกังวลไปหรอก การ์เดียนจะไม่ทำร้ายร่างกาย
พี่สาวเธอ หากเขาทำ ฉันจะจัดการเขาเอง พอจะหายเป็นกังวลได้
หรือยัง”

“ขอบคุณค่ะเบน”

เมื่อสักครู่ยังทำหน้าที่คว่ำ แต่เมื่อเขาให้คำยืนยันเธอก็ยิ้มกว้าง
ส่งให้เขา รูดอล์ฟดึงมือกลับ ก้มศีรษะให้เธอเล็กน้อยแล้วก็หมุนตัว
หันหลังเดินออกไปจากห้องนอนของยืมหวาน โดยมีสายตาชื่นชมและ
ไว้วางใจของหญิงสาวมองตาม

ชายหนุ่มเดินผ่านบริเวณที่เป็นห้องของยืมหวานไปยังอีกฟากฝั่ง
ซึ่งกั้นเอาไว้ด้วยผนังคดเคี้ยว ต้องเดินเลี้ยวสามครั้งถึงจะผ่านทะลุไปยัง
โลกแห่งความสำราญของเขา

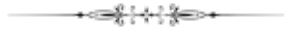
“รูดอล์ฟ ที่รักษา!”

ชายหนุ่มถูกสาวสวยหุ่นสะบึ้มที่สวมชุดบิกินีดึงเข้าไปสวมกอด
เมื่อหนึ่งคนกอดเขาก็มีสาวสวยอีกกลุ่มใหญ่วิ่งกรูกันเข้ามาล้อม
เขา บางคนสวมแค่ซับในตัวเดียว บางคนก็เปลือยกายอลังฉ่างอย่าง
ไม่เคยอะเขิน ชายหนุ่มรวบรวมตัวสุภาพสตรีหุ่นยั่วยวนเข้ามากอดทีละคน





สองคนจนครบ ก่อนที่เขาคจะเลือกสาวสวยสองคน โอบเอวพาเดินเข้าไปในห้องนอน ซึ่งมีเพียงแค่ผ้า màn บางๆ กันเอาไว้เท่านั้น แม้มองไม่เห็นคนที่อยู่ข้างใน แต่ก็จจะมองเห็นเงาร่างและการเคลื่อนไหวอย่างชัดเจน



6เมื่อเจ้านายหนุ่มไม่อยู่ในห้อง คนที่ต้องรับหน้าที่ดูแลมหวานต่อก็คือเมแกน สตรีสาวตรงหน้าของเมแกนทำให้เมแกนลอบเสียชีวิต ความสวยและความรู้เดียวสาของเธอ ผู้หญิงของรูดอล์ฟแต่ละคนคือสาวสวยที่ทะเยอทะยาน มีความสุขที่จะใช้ร่างกายของพวกเขาแลกเปลี่ยนความพึงพอใจกับชายหนุ่ม นอกจากนี้จะได้ความสุขก็ยังได้เครื่องประดับหรือว่าเงินทองเป็นการตอบแทน

เมแกนเคารพรักเจ้านายหนุ่มอย่างจงรักภักดี เรื่องราวส่วนตัวของรูดอล์ฟถูกปิดเป็นความลับชนิดที่ไม่เคยมีสื่อเจ้าไหนระแคะระคาย แม้แต่สุภาพสตรีที่เคยเข้าออกที่นั่นเป็นว่าเล่น เมื่อพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้กลับมาอีก พวกเขาเหล่านั้นก็เลือกที่จะปิดปากเงียบ เพราะเกรงว่าจจะต้องเอาชีวิตมาสังเวยกับความเห็นแก่ได้ชั่วครั้งชั่วคราว

ก่อนเข้ามาที่นี้ทุกคนจะต้องสัญญา ความลับพันธุส่วนตัวกับรูดอล์ฟต้องถูกปิดเป็นความลับ แม้แต่คนใกล้ชิดไว้วางใจที่สุดก็ยังไม่ได้รับอนุญาตให้รับรู้ เพราะถ้าหากเรื่องรั่วออกไป นอกจากชีวิตของพวกเขาจะแขวนอยู่บนเส้นด้าย ก็ยังมีจำนวนเงินค่าปรับสูงลิบจากการผิดสัญญาที่ทมิหนายความประสพการณ์และชั้นเชิงยอดเยี่ยมของรูดอล์ฟจะจัดการไล่เบียดกับพวกเขา มันได้ไม่คุ้มเสีย

การรับผลประโยชน์จากรูดอล์ฟแล้วหายไปจากชีวิตของชายหนุ่มอย่างเงียบเชียบ มีเวลาเบิกบานในการจับจ่ายใช้สอยเงินหรือว่าของขวัญที่เขามอบให้ จึงเป็นทางเลือกของหญิงสาวที่เลือกเข้ามาเป็นผู้หญิงของรูดอล์ฟ ชายหนุ่มไม่อนุญาตให้เรียกที่นี้ว่าฮาเร็ม มันคือคฤหาสน์หลังงามสำหรับปาร์ตี้ของรูดอล์ฟและบรรดาสาวสวย





ผู้หญิงทุกคนที่อยู่ในคฤหาสน์หลังนี้มีอิสระ ประตูเข้าออกของ ลุซวิกเคเรเซียจะเปิดแค่ประตูใหญ่ และประตูที่เชื่อมกับคฤหาสน์หลังนี้ กับภายนอก ซึ่งมีבודี้การ์ดประจำจุดรักษาความปลอดภัยอย่างเข้มงวด ผู้หญิงของรูตอล์ฟไม่ได้มีแค่คนเดียว แต่มีจำนวนหลายสิบคนเพราะ ชายหนุ่มเป็นคนขี้เบื่อ

นอกจากการทำสัญญาปกปิดความสัมพันธ์เป็นความลับ พวกเขาจะต้องไม่มีสัมพันธ์ทางกายกับบุรุษคนอื่นระหว่างที่เป็นผู้หญิงของ รูตอล์ฟ เพราะเขาอาจจะเลือกพวกเขาคนหนึ่งไปร่วมเตียงด้วย รูตอล์ฟป้องกันตัวเองเรื่องการคุมกำเนิดและเรื่องความปลอดภัยอย่าง เข้มงวด ซึ่งคนที่รับหน้าที่ดูแลเรื่องนี้ก็คือเอมิลี ซึ่งเป็นพี่สาวต่างมารดา ของเขา

เอมิลีเป็นลูกสาวของ เอ็ดการ์ เจฟ คลาเรนมาซอฟ เอ็ดการ์รับ ดูแล แต่ก็ไม่นอญญาติให้ใช้นามสกุลของตัวเอง เอมิลีสีความสนิทสนม ในระดับหนึ่งทั้งกับรูตอล์ฟและการ์เดียน แต่เธอก็อยู่ในสถานะที่ต้อง นอบน้อมต่อรูตอล์ฟ เอมิลีหรือคุณหมอมอเอมีจะมาที่นี่สัปดาห์ละหนึ่งครั้ง เพื่อตรวจร่างกายของผู้หญิงที่อยู่ที่นี่ รูตอล์ฟไม่ต้องการทายาทที่เกิดขึ้น จากความผิดพลาด เมื่อเขารักสนุก เขาก็ต้องรู้จักป้องกันตัวเอง

ผู้หญิงที่อยู่ที่นี่สามารถเข้าออกนอกในได้ตามใจชอบ แค่ต้องแจ้ง เมแกนถึงกำหนดการเข้าออก แต่ไม่ต้องรอให้รูตอล์ฟอนุญาต เพราะ ถ้าหากพวกเขาเป็นภัยต่อเขา เขาก็จะตอบโต้กลับอย่างโหดเหี้ยม ด้วย ระบบรักษาความปลอดภัยที่ถูกวางเอาไว้ ต่อให้พวกเขาหนีอิสระ แต่ก็ ยากที่จะทำเรื่องไม่ดีลับหูลับตารูตอล์ฟ และการลงดีกับเขาก็ไม่ใช่เรื่อง ที่ดีนัก รูตอล์ฟใจกว้างกับผู้หญิงของเขาเสมอ แต่ถ้าหากเขาคิดจะตัดขาด ขึ้นมา ชายหนุ่มก็สามารถทำได้อย่างเลือดเย็นและไร้ความปรานีเช่น เดียวกัน

ในคฤหาสน์หลังนี้จะมีส่วนที่เป็นห้องพักของบรรดาสาวสวย





ซึ่งส่วนที่พักรจะเงียบสงบเหมาะแก่การพักผ่อน ในขณะที่พักหนึ่งจะมีงานปาร์ตี้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง รูตอล์ฟจะแวะมาที่นี่เมื่อเขาต้องการ อาจเป็นเพียงต้องการมานั่งดื่ม หรือวาระบายความต้องการกับผู้หญิงของเขา แต่เขาไม่เคยคำนึงที่นี่ ชายหนุ่มจะเลือกผู้หญิงเข้าห้องกับเขา ซึ่งในส่วนอีกพักหนึ่งนั้น มีหลายห้องที่รูตอล์ฟสามารถควงแขนสาวสวยเข้าไปทำธุระยุ่งเหยิงบนเนื้อตัวของกันและกันได้ทันที รสนิยมทางเพศของรูตอล์ฟค่อนข้างโลดโผน ชายหนุ่มไม่เดือดร้อนหากเขาจะเสพสุขทางกาย โดยมีสายตาของผู้หญิงคนอื่นมองอยู่ด้วย เมื่อทุกคนก็เคยโรมรันบนเตียงกับเขามาแล้วทั้งนั้น

เมแกนคือผู้ทำหน้าที่ดูแลที่นี่ ผู้หญิงอยู่ด้วยกันมักเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา แต่เพราะความเฉียบขาดของรูตอล์ฟทำให้พวกเธอไม่กล้าแสดงออกโจ่งแจ้งนัก เมื่อเทียบสตรีผู้หัวโหดทั้งเช็กล์และเงินทองเหล่านั้นกับยัมหวาน เมแกนก็เสียดายความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ซึ่งเธอแสดงออกมาอย่างไร้การเสแสร้ง สายตาที่ยัมหวานมองตามแผ่นหลังของรูตอล์ฟทำให้เมแกนอดคิดไม่ได้ว่า หากเธอต้องผิตหวังจากรูตอล์ฟ เธอจะทำใจได้หรือเปล่า

“ยินดีต้อนรับอีกครั้งนะคะคุณหนู”

“ขอบคุณค่ะเมแกน”

เมแกนได้แค่คิด แต่หน้าที่ของเธอไม่ได้ยุติตรงนั้น เธอมีหน้าที่ต้องทำตามคำสั่งของรูตอล์ฟ และดูแลที่นี่ให้อยู่ในความสงบเรียบร้อย

“ที่นี่มีเพื่อนร่วมบ้านของคุณอยู่กันหลายสิบคนค่ะ ถ้าหากคุณไม่สะดวกที่จะลงไปรับประทานอาหารข้างล่าง สั่งให้เจนนีจัดอาหารขึ้นมารับประทานในห้องก็ได้ค่ะ เจนนีคือคนรับใช้ส่วนตัวของคุณ จะทำหน้าที่ดูแลคุณตลอดระยะเวลาที่คุณอยู่ที่นี้ค่ะ”

เมแกนผายมือไปยังสาวใช้ที่นั่งอยู่ในห้อง แบบนั้นนั่นเอง รูตอล์ฟถึงได้พูดเรื่องคนรับใช้ส่วนตัว ยัมหวานหันไปมองเจนนีแล้วก็ยิ้มส่งให้





อีกฝ่ายอย่างเบ็นมิตร

“สวัสดิ์จะเจนนี”

“สวัสดิ์คือคุณหนู”

เจนนีก็ยิ้มศีรษะให้ยิ้มหวานอย่างนอบน้อม ในขณะที่ยิ้มหวาน
ทำความเข้าใจกับเจนนีแล้วก็หันไปสนใจเมแกนต่อ

“นายท่านไม่ชอบให้คนที่อยู่ใต้ปกครองสร้างปัญหา เพราะฉะนั้น
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ขอให้คุณมีสติอยู่เสมอ หากมีปัญหาเกิดขึ้น
อย่าทำให้ปัญหาลูกกลมบานปลาย ถ้าหากควบคุมไม่ได้ให้บอกดิฉัน
ดิฉันจะเป็นคนจัดการให้คุณเองค่ะ ถ้าเป็นเรื่องที่ดิฉันไม่สามารถ
ตัดสินใจได้ ดิฉันก็จะแจ้งไปที่นายท่านค่ะ”

“ฉันทราบแล้วค่ะ”

ยิ้มหวานจะกล่าวมีปัญหากับใครได้ละ เธอชอบชีวิตที่เรียบง่าย
สุขสงบ เธอจะทำตัวดีๆ ไม่สร้างปัญหาให้กับรูตอล์ฟแน่นอน

“ฝั่งนี้คือบริเวณสำหรับพักผ่อนค่ะ บนชั้นนี้จะมีห้องพักของคุณแค่
ห้องเดียวเท่านั้น ส่วนห้องอื่นยังเป็นห้องว่างไม่มีคนเข้าพักค่ะ”

“เป็นคำสั่งของเบนเธอค่ะ”

หญิงสาวถามออกไป นवलแก้มของเธอแดงระเรื่อ ขนาดเจ้าตัวยัง
รู้สึกได้ว่าแก้มเธอกำลังร้อนผ่าวเมื่อคิดถึงความรักใจใส่ของรูตอล์ฟ

“ใช่ค่ะ เป็นคำสั่งของนายท่าน”

“ฉันทราบแล้วค่ะ”

สำหรับยิ้มหวานแล้ว รูตอล์ฟเป็นคนแปลกหน้า แต่ชายหนุ่มก็ยัง
ให้การดูแลเธอเป็นอย่างดี เขาช่างเป็นคนมีน้ำใจเหลือเกิน

“เชิญที่ห้องแต่งตัวค่ะ นายท่านสั่งให้เตรียมชุดไว้สำหรับคุณก่อน
บางส่วนค่ะ”

เมแกนเดินนำหน้ายิ้มหวานเข้าไปในห้องแต่งตัว ยิ้มหวานเดิน
เป็นคนที่สอง และมีเจนนีเดินรั้งท้ายไปเงียบๆ





“เสื้อผ้าในตู้ทั้งหมดเป็นของคุณค่ะ สามารถเลือกใช้ได้ตามสบาย
ค่ะ และถ้าหากคุณจะไม่อยู่ที่นี้แล้วก็สามารถเอาไปด้วยได้ค่ะ”

“ของฉันหมดเลยเหรอกค่ะ”

ยืมหวานเปิดตู้เพื่อสำรวจเสื้อผ้าซึ่งไม่ได้มีแค่ตู้เดียว แต่เป็นตู้ยาว
สูงจดเพดานแล้วยังฝังอยู่ในผนังห้องทั้งสามด้านอีกต่างหาก

“เสื้อผ้ายังไม่เต็มตู้เหรอกค่ะ นายท่านสั่งให้จัดเตรียมเบื้องต้น
เท่านั้นค่ะ”

“แค่นี้ก็พอแล้วค่ะ”

ยืมหวานคงไม่ได้ใส่เสื้อผ้ามากมายถึงขนาดนี้เหรอก ถึงจะยังไม่เต็ม
ทุกตู้ แต่ในตู้ของผนังห้องฝั่งหนึ่งก็เต็มไปด้วยเสื้อผ้า

“ที่มีอยู่ก็ไม่รู้จะสวมหมดหรือเปล่า”

รูดอล์ฟจิตใจดีเหลือเกิน เขาเตรียมการทุกอย่างพร้อมเพื่อเธอทั้งที่
ไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้เลย เขาต้องรับปากหยาดเพชรเพื่อช่วยปกป้องเธอ
จากการ์เดียน แต่ก็ยังดูแลเธอเป็นอย่างดี หากเธอได้กลับไปหาหยาดเพชร
เมื่อไร เธอจะเล่าถึงความดีใจของเขาให้พี่สาวฟังอย่างละเอียด

หญิงสาวคิดไปแล้วก็รับฟังเมแกนไปด้วย เมแกนมีกฎอีกหลาย
ข้อให้เธอจดจำ ซึ่งยืมหวานก็รับฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ หญิงสาวไม่ได้รู้สึก
ลำบากใจ เพราะที่นี้เป็นที่ของรูดอล์ฟ การที่เธอต้องเชื่อฟังและทำตาม
กฎเกณฑ์ของเขาก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว เธอจะไม่ทำตัวมีปัญหา เธอจะ
อยู่เงียบๆ และรอเวลาที่รูดอล์ฟจะส่งเธอกลับบ้านของเธอกับพี่สาว

“รูดอล์ฟ! ที่รัก...”

ไม่ใช่การเสแสร้งเพื่อเอาใจเขาเป็นแน่ เสียงครางครวญบีมว่าจะ
ขาดใจนั้นเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากสตรีสาวสวยสองคนที่ช่วยกันปรนเปรอ
ให้ความสุขกับรูดอล์ฟ สองมือของชายหนุ่มรวบจับสะโพกเย้ายวนของ
คนหนึ่งทับอยู่บนตัวเขา แล้วก็ยกสะโพกกระชับเข้าไปใส่สาวสวยบนตัวเขา





จนเธอแทบทรงกายไม่อยู่ ส่วนสตรีอีกคนก็นำมัตถ์ลงไปหาขา เพื่อ
บิดเบียดริมฝีปากจุมพิตชายหนุ่มไม่ยอมห่าง

ทั้งคู่สลับกันอยู่ในอ้อมแขนของรูตอล์ฟอย่างเปี่ยมความสุข ร่างกาย
อ่อนล้าแม้จะมีกันสองคน แต่การรองรับอารมณ์ดิบเถื่อน รุนแรง และ
นำลุ่มหลงของชายหนุ่มไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เสียงครางครวญยังคงดังขึ้น
อย่างต่อเนื่อง สตรีที่อยู่บนตัวของรูตอล์ฟหมดแรงจนต้องทรุดฮวบลงไป
ทาบทับบนตัวของชายหนุ่ม เธอกรีตร้องกับความทุกข์ที่ได้รับจากเขา
และร่างกายของเธอรับไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว

“มะ...ไม่ไหว รูตอล์ฟขา...”

เธอถูกชายหนุ่มจับพลิกตัวลงจากเขา รูตอล์ฟลากเอาหญิงสาว
มานอนใต้ร่าง เขาคุกเข่าระหว่างรีวขาที่เปิดแยกออกรองรับเรือนกาย
ของเขา ริมฝีปากของเธอเปล่งเสียงเหมือนคนผีดร้องเมื่อชายหนุ่ม
เบียดแทรกความแข็งแกร่งเข้าไปในร่างกาย มันคือการเสพสุขทางกาย
อย่างสุดเหวี่ยง แต่ปราศจากความอ่อนหวานหรือความผูกพันทางใจใดๆ
ทั้งสิ้น

ร่างกายของรูตอล์ฟได้รับความสุข ผู้หญิงของเขาก็เปี่ยมสุข แต่
มันก็จบลงแค่นั้น ชายหนุ่มไม่เคยติดใจใครเป็นพิเศษ ผู้หญิงของเขา
ทุกคนคืออาหารอันโอชะสำหรับเขา เขามีความสุขกับพวกเธอเสมอ
ไม่ว่าจะเป็นใคร รูตอล์ฟไม่ผูกพันกับผู้หญิงคนไหน หากมีคนที่ต้องการ
ยุติบทบาทเป็นของเล่นปรนเปรอเขา ก็จะมีคนใหม่เข้ามาทดแทนคนที่
หายไปอยู่เสมอ

หรือถ้าเป็นผู้หญิงที่เขาไม่เรียกใช้ติดต่อกันเป็นเวลานาน ก็จะมี
การยุติบทบาทของพวกเธอแล้วเปลี่ยนคนใหม่เข้ามาแทน สถานที่แห่งนี้
ก็เปรียบเสมือนฮาร์เร็มส่วนตัวของรูตอล์ฟนั่นแหละ เพียงแต่ชายหนุ่ม
ไม่เคยชอบคำนี้สัก มันทำให้เขาดูเหมือนคนมักมากในกาม แต่สำหรับ
รูตอล์ฟ ชายหนุ่มไม่เคยคิดว่าเขามักมาก แต่เป็นเพราะเขายังหนุ่มแน่น





ทำให้ร่างกายของเขามีความต้องการเรื่องนี้ค่อนข้างมาก

โรสเฮาส์

บ้านหลังนี้ถูกเรียกด้วยชื่อนี้ มันคือบ้านซึ่งเป็นที่อยู่ของบรรดานางบำเรอมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ และผู้นำตระกูลคลาเรนมาซอฟก็ใช้ประโยชน์จากมันด้วยเหตุผลแบบเดียวกันจนมาถึงรุ่นของรูตอล์ฟ โรสเฮาส์เปรียบผู้หญิงเหมือนกับดอกกุหลาบแสนสวย เป็นความสวยงามที่เจ้าของปราสาทลูซวิกเคเรเซียจะเด็ดดอกไม้ไว้ก็ได้

“คุณเสียดังไปแล้วที่รัก”

รูตอล์ฟหยอกเย้าหญิงสาวได้ร่าง สองมือบีบเคล้นไปทั่วเรือนกาย เปลือยงาม และเธอก็ไม่อาจควบคุมเสียงครางของตัวเอง ชายหนุ่มช่างนำลุ่มหลงเหลือเกิน และเพราะเธอทราบว่าเขาไม่มีสิทธิ์ครอบครองเขา ในช่วงเวลาแบบนี้เธอจึงต้องปรนเปรอเขาให้เต็มหน้า และเธอก็จะได้ความสุขเปี่ยมล้นกลับคืนมาจากชายหนุ่มอย่างสิ้นปรีเช่นเดียวกัน

“คะ...คุณทำให้ฉันเป็นแบบนี้”

“ผมทำอะไร”

ชายหนุ่มจับสะโพกเธอยกขึ้นค้างไว้ หญิงสาวหอบหายใจระรัว กรีดร้องเหมือนคนคลุ้มคลั่ง แต่เธอก็กำลังคลั่งจริงๆ นั่นแหละ เมื่อชายหนุ่มครอบครองเธออย่างป่าเถื่อน รุกเร้าเธออย่างรุนแรงและรวดเร็ว

“นะ...ฉันไม่ไหวแล้ว”

“ไปให้ถึงสิ”

ชายหนุ่มบงการด้วยน้ำเสียงทุ้มหู แต่ประกายในดวงตาของเขาเยือกเย็นไร้ความรู้สึก เขามองสตรีสาวได้ร่าง ไม่ใช่ด้วยความอ่อนโยน แต่ด้วยความสะอึกใจที่สามารถควบคุมเธอไว้ได้พลังอำนาจอันเฝ้ายวนของเพลิงพิศาวตซึ่งชายหนุ่มก่อขึ้น

“ที่รักษา ที่รัก...”

เธอครางครวญ สองมือจิกทั้งฝ่ามือที่นอน ดึงกระซอกเหมือนคน





ขาดสติ เธอกำลังจะทำให้ผ้าปูเสื่อแพงนั้นขาดติดมือเธอ หากดิ่งมันแรงๆ ซ้ำๆ กันอยู่แบบนี้ แต่เธอไม่สนใจอะไรทั้งนั้นนอกจากรูตอล์ฟ เขาคือความเย้ายวนโดยแท้ เชี่ยวชาญอย่างน่าลุ่มหลง และให้ตายเถอะ! เขาจะทำให้เธอขาดใจ

เรียวขาของเธอเสียดสีกันไปมา เรือนกายส่ายสะบัด ทรวงอกแอ่นขึ้นเมื่อรูตอล์ฟทาบมือกับสัดส่วนตุ่มเต่งอวบใหญ่ เธอเบียดสายความใหญ่โตล้นทะลักใส่มือเขา แม้จะเป็นการเสริมเพิ่มเข้าไป แต่รูตอล์ฟไม่สนใจตราบดีที่มันทำให้มือเขาไม่ว่างงานได้

หญิงสาวได้ร่างของรูตอล์ฟฟุดไม่ได้ศัพท์ ร่างกายของเธออ่อนระโหยโรยแรง และเมื่อชายหนุ่มถามว่าเธอยังรับไหวไหม เธอก็ส่ายหน้าปฏิเสธทันที เธอต้องการเขาอีก แต่ร่างกายของเธอจำต้องยุติรูตอล์ฟก้มหน้าลงจุมพิตแก้มของเธอ ก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินตัวเปล่าลงไปจากเตียงนอน

เขาสะบัดผ้า màn ที่ปิดอยู่ แล้วเรียกตัวผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้เขาที่สุดเข้ามาหา เธอรีบพุ่งเข้าไปในอ้อมแขนของเขา ผ้า màn ปิดลงพร้อม กับสตรีที่ถูกรูตอล์ฟพรูบตัวเข้าไปกอด ชายหนุ่มก้มหน้าลงจุมพิตริมฝีปากของเธออย่างเร่าร้อน บนเตียงกว้างมีผู้หญิงสองคนนอนหอบหายใจหมดแรงอยู่ แต่มันก็ยังกว้างมากพอ และมีที่ว่างเหลือเพื่อสำหรับการวางร่างผู้หญิงอีกคนลงไป

“ดีมาก ทูนหัว”

ชายหนุ่มทรุดตัวนั่งลงบนเตียง และสาวสวยนางนั้นก็ขึ้นไปนั่งบนตักเขา เธอกดริมฝีปากลงบนปากนุ่มร้อนแลกกจุมพิตกับเขา สองมือลูบไล้เรือนกายทรงพลังแข็งแกร่งด้วยมัดกล้ามเนื้อของรูตอล์ฟ ชายหนุ่มตัวใหญ่่มากและกล้ามเนื้อของเขาก็ขึ้นลอนนูนชัดเจน การลูบไล้เรือนกายอันน่าลุ่มหลงของรูตอล์ฟด้วยมือและปากให้ทั่วทั้งตัวจึงเป็นที่สุดของความปรารถนาสำหรับผู้หญิงของเขาทุกคน เหมือนกับเธอคนนี้





เมื่อมีโอกาสเธอก็ใช้ความชำนาญที่เธอมีมอบความสุขให้กับชายหนุ่ม
และปรนเปรอความสุขนั้นให้กับตัวเองด้วยการเซ็กซี่เขาตลอดร่างแกร่ง
สมบูรณ์แบบ





ยัมหวาน เพียงอัปสร

6ปีเวลาบ้ายคล้อยของอีกวันหลังจากเธอเข้ามาอยู่ในโรสเฮาส์ ยัมหวานนั่งจิบน้ำชาอยู่บนชุดโซฟาซึ่งคลุมด้วยผ้าลายปักดอกไม้ กระจุ้มกระจิมน่ารัก หญิงสาวมองออกไปนอกหน้าต่าง นอกจากโรสเฮาส์ จะงดงาม ทัศนียภาพที่รายล้อมโรสเฮาส์อยู่ก็ทำให้ที่แห่งนี้หลุดพ้นจากความวุ่นวายของภายนอก เงียบสงบและเหมาะแก่การพักผ่อน

แต่นั้นก็เป็นเพราะยัมหวานยังไม่มีโอกาสได้เห็นอีกส่วนซึ่งอีกทีก็ ครึกโครมตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงต่างหาก หญิงสาวจิบน้ำชาแล้วก็แก้มแดง ระเรื่อยามเมื่อคิดถึงรูตอล์ฟ เขาเปรียบเสมือนเกราะคุ้มกันภัยของเธอ ภาพลักษณ์ของชายหนุ่มทำให้เธอจัดเขาเป็นบุรุษที่กางแขนปกป้องเธอ ยัมหวานชื่นชมเขา หัวใจของเธอกำลังคิดถึงรูตอล์ฟด้วยแรงแม้ที่แสนดี สวนทางกับอุปนิสัยแท้จริงของเขา

หญิงสาวไม่อย่างกรายออกไปจากห้องนี้ เพราะเกรงว่าเธอจะพลอไปทำข้าวของในบ้านอันหรูหราของรูตอล์ฟเสียหาย และการออกไปเดิน





แฟนผ่านโดยที่ไม่มีเจ้าของบ้านอยู่ด้วยก็ไม่ใช้เรื่องที่เหมาะสมทำ อีกอย่าง การอยู่ภายในห้องนี้ก็ไม่ได้สร้างความลำบากใจให้กับเธอ ห้องนอนซึ่ง รูดอล์ฟจัดให้เธอนั้นกว้างขวางมาก เธออยู่ในห้องก็มีเงินนี้คอยดูแล จัดการอาหารคาวหวานตามเวลาไม่ได้ขาด

ยิ้มหวานเป็นคนเรียบง่ายอยู่แล้ว หญิงสาวชอบอยู่ติดบ้าน และ เมื่อเธอเปรยกับเงินนี้ว่าอยากได้ชุดงานปักสักชุด สองชั่วโมงต่อมาเธอก็มี อุปกรณ์และวัตถุดิบสำหรับปักผ้าชุดที่ใหญ่อยู่ในห้อง เพียงเท่านั้นยิ้มหวาน ก็สามารถอยู่ในห้องนี้ได้อย่างมีความสุข หญิงสาววางถ้วยน้ำชาลงบนจานรอง แล้วก็หันไปคว้าเอาผ้าที่ปักค้างอยู่ขึ้นมาทำต่อ

เธอจะปักกลดลายดอกไม้แล้วก็จะทำปลอกหมอนอันใหม่ให้กับ หยาดเพชรเพื่อเป็นของขวัญวันคริสต์มาส ถึงแม้จะยังมีเวลาอีกเหลือเพื่อ แต่เธอก็อยากเตรียมของขวัญไว้ล่วงหน้า เพราะของขวัญที่เธอจะมอบให้ พี่สาวนั้นเป็นของขวัญที่เธอทำด้วยตัวเอง นอกจากปลอกหมอนแล้ว ยิ้มหวานก็ยังจะทำผ้าคลุมไหล่ปักกลดลายเดียวกันให้กับหยาดเพชรด้วย

พี่สาวของเธอเป็นผู้หญิงที่แต่งตัวเก๋ สวยงามสะดุดตาโดยไม่ได้เน้น สิ่งของราคาแพง อาการนี้หลายชิ้นบนตัวของหยาดเพชรคืองานฝีมือจาก ยิ้มหวาน พี่สาวของเธอถนัดทำเครื่องประดับ แต่ยิ้มหวานถนัดทำเสื้อผ้า มากกว่า นอกจากพวกงานฝีมืออย่างงานเย็บปักถักร้อย ยิ้มหวานก็ยังชอบ จัดดอกไม้ อยู่ในดอกไม้ในห้องนี้หญิงสาวก็เป็นคนจัดแจกันด้วยตัวเอง

เงินนี้บอกกับเธอว่าภายในลูซวิกเคเรเซียมีส่วนดอกไม้หลายแห่ง มีอยู่หนึ่งสวนที่ใกล้กับโรสเฮาส์ ซึ่งเป็นแปลงปลูกดอกกุหลาบหลากหลาย สายพันธุ์และหลากหลายสีล้วน ยิ้มหวานจะขออนุญาตรูดอล์ฟไปเดินเล่น ที่สวนแล้วเลือกตัดดอกไม้มาปักแจกันด้วยตัวเอง แต่เธอต้องได้รับ อนุญาตจากเจ้าของบ้านเสียก่อน ถึงจะทำตามที่คิดไว้ได้

เขาช่วยเหลือเธอจากการ์เดียน เป็นผู้ที่มีพระคุณ และมีน้ำใจ โอบอ้อมอารี ทั้งที่ชายหนุ่มไม่จำเป็นต้องช่วยเธอก็ได้ แต่เขาก็ยังมอบ





ความช่วยเหลือนั้นให้ ไม่อย่างนั้นแล้วตอนนี้ยิ้มหวานอาจจะกลายเป็น
ผู้หญิงของการ์เดียนไปแล้ว การ์เดียนน่ากลัวเกินไป เขาทั้งแข็งกร้าว
ดุขัน แถมยังชอบเสียงดังใส่หยาดเพชรอีกด้วย เขาทวาดตอบโต้กับ
หยาดเพชรเมื่อไร เธอเป็นต้องสะดุ้งอยู่เรื่อย

แต่รูตอล์ฟแตกต่างออกไป เขาเป็นพี่ชายของการ์เดียน แต่เขาก็
ได้รับความไว้วางใจจากหยาดเพชรให้ดูแลเธอ ยิ้มหวานเชื่อมั่นเสมอว่า
สิ่งที่พี่สาวเลือกให้เธอนั้นจะต้องปลอดภัยและดีที่สุดสำหรับเธอ รูตอล์ฟ
ซึ่งเป็นผู้ถูกเลือกในสถานการณ์ฉุกเฉินจึงกลายเป็นฮีโร่แสนดีในสายตา
ของเธอไปด้วย ยิ้มหวานไม่ทราบว่าจะเลือกได้หยาดเพชรจะไม่ขอ
ยุ่งเกี่ยวกับพี่น้องตระกูลคลาเรนมาซอพทั้งสองนั้นแหละ แต่หยาดเพชร
ไม่มีทางเลือกมากนัก

“สวยจังเลยคะ”

“เจนนีชอบไหมจ๊ะ”

“ชอบคะคุณหนู”

“ถ้าชอบฉันจะทำป๊อปปิ้งให้คุณให้เจนนีด้วยหนึ่งคู่จะจ๊ะ”

“จริงหรือคะคุณหนู”

“จริงสิจ๊ะ”

เจนนีนั่งอยู่บนพื้นใกล้กับโซฟาตัวที่ยิ้มหวานนั่งอยู่ ถึงแม้ยิ้มหวาน
จะอนุญาตให้เจนนีขึ้นมานั่งบนโซฟา แต่เจนนีก็ส่ายหน้าปฏิเสธ เจนนี
เคยรับใช้ผู้หญิงของรูตอล์ฟหลายคน แต่แต่ละคนเจนนีรับใช้ด้วยความ
เต็มใจ แต่เธอก็ต้องเหน็ดเหนื่อยสายตัวแทบขาด เพราะความเรื่องมาก
เอาแต่ใจ และวางอำนาจจากผู้หญิงของเจ้านาย

แต่ยิ้มหวานไม่เหมือนผู้หญิงที่เธอเคยรับใช้ เจนนีชอบสตรีสาว
ร่างเล็กแต่สวยหวานหมดจดไปทั้งเนื้อทั้งตัวคนนี้น่าเกลียดเกิน นอกจาก
รูปร่างหน้าตาจะสวยซึ่งน่าถนอม เสียงก็หวาน พุดจาไพเราะแล้วก็ยังใจดี
อุปนิสัยอ่อนโยนของยิ้มหวานยิ่งทำให้เจนนีอยากจะได้ดูแลเธอไปนานๆ





แต่จะนานเท่าไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับความชอบพอที่เจ้านายหนุ่มจะมีต่อ ยิ้มหวาน

ผู้หญิงอะไรก็ไม่รู้สิ สวยน่ารักทั้งรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคอแบบนี้คนที่เรียกว่าสวยไม่มีที่ติ สวยซึ่งตั้งใจ ยิ้มหวานเป็นผู้หญิงของเจ้านายหนุ่มคนเดียวที่เจนนีรู้สึกชอบพอและอยากจะรับใช้เธอนานๆ ส่วนกับผู้หญิงคนอื่นนั้น เจนนีก็รับใช้ไปตามหน้าที่ของเธอไม่ได้ขาดตกบกพร่อง เจนนีแอบคิดในใจว่า หากยิ้มหวานกลายเป็นคุณผู้หญิงของลูชวิกเครเซียก็คงดี

แต่มันก็เป็นไปได้ยาก หากเป็นคุณผู้หญิงก็ต้องอยู่ที่ตัวปราสาทของลูชวิกเครเซีย ไม่ใช่ที่โรสเฮาส์ การที่เธอถูกพาตัวมาที่นี้ย่อมหมายความว่ายิ้มหวานมีสถานะเป็นเพียงแค่นางรับใช้ชั่วคราวของรูดอล์ฟเท่านั้น แล้วดูเหมือนรูดอล์ฟเองก็ไม่ได้ให้ความสนใจกับยิ้มหวานนัก คงเป็นเพราะเธอหนุ่มนึ่มและอ่อนหวาน ไม่ใช่สาวไฟแรงสูงเหมือนกับผู้หญิงคนอื่นของเจ้านายหนุ่ม

นั่นก็เพราะรูดอล์ฟไม่ใส่ใจที่จะร่วมเตียงกับยิ้มหวาน ไม่ได้เรียกตัวเธอไปทำงานปาร์ตี้ แต่กลับให้เธอใช้ชีวิตเรียบง่ายราวกับว่าเธอเป็นแขกของโรสเฮาส์ เจนนีนั่งมองยิ้มหวานเลียเพลิน แม้แต่นิ้วของเธอก็ยังเรียวยาวพอเหมาะพอเจาะ เป็นนิ้วที่ขาวผ่องและน่ารักมากเมื่อเทียบกับขนาดของเรือนกาย และนิ้วแสนสวยนั้นก็กำลังปักฝ้ายอย่างคล่องแคล่วชำนาญงาน

“เจนนีชอบดอกไม้อะไรจ๊ะ”

“เอ่อ...คุณหนูถามว่าอะไรนะคะ”

เจนนีแม้แต่มองยิ้มหวานเพลิน เมื่อหญิงสาวเอ่ยปากถาม เธอก็เลยได้ยินคำถามไม่ถนัดนัก เจนนีนึกตำหนิตัวเองที่บกพร่องต่อหน้าที่ ถึงจะเป็นการบกพร่องเพียงเล็กน้อยก็ตาม

“ฉันถามว่าเจนนีชอบดอกไม้อะไรจ๊ะ ฉันจะได้เลือกสายปักให้





ถูกใจ”

“ลายอะไรก็ได้ค่ะ”

เจนนี่ตื่นเต้นกับบล็อกหมอนที่จะได้รับไม่น้อย ลายปักที่ยิ้มหวานปักอยู่นั้นสวยมาก การร้อยเส้นด้ายเข้ากับตัวผ้า สลับกับการเปลี่ยนสีด้ายไปมา ทำให้กลายเป็นลายปักที่สวยงามแปลกตา

“ฉันเลือกให้เลยนะจ๊ะ”

“ขอบคุณมากค่ะคุณหนู”

ไม่ใช่แค่การขอบคุณอย่างเอาใจ แต่เป็นการขอบคุณอย่างซาบซึ้งใจ เจนนี่ทำงานรับใช้ผู้หญิงของรูดอล์ฟในโรสเฮาส์มานานเหลือเกิน แต่ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำให้เธอรู้สึกว่ามีตัวตน หญิงสาวคือหญิงรับใช้ มีหน้าที่อำนวยความสะดวกให้กับพวกเขา แม้แต่ชื่อของเธอ สตรีสาวแสนสวยเหล่านั้นก็ยังไม่เคยคิดจดจำ

“คุณหนูปักดอกไม้สวยมากเลยคะ”

“ฉันชอบนะ”

หญิงสาวยิ้มอ่อนโยนส่งให้เจนนี่ ริมฝีปากของยิ้มหวานนั้นมีสีแดงระเรื่อราวกับสีของกลีบกุหลาบภายในสวนสวยของโรสเฮาส์ เรียวปากจิ้มลิ้มดูนุ่มนวลด้วยสีลิ้นและขนาดของริมฝีปากก็พอดีกับวงหน้างามเฉิดฉาย

สวยถึงขนาดนี้ แต่รูดอล์ฟกลับไม่ยี่ติความงามของยิ้มหวานเอาเสียเลย แต่เจ้าตัวก็ดูจะไม่เดือดร้อนต่อความโปรดปรานของรูดอล์ฟที่มีต่อเธอ เหมือนกับว่าการได้รับความสนใจจากเจ้านายหนุ่มของเจนนี่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ

“คุณหนูจะรับของว่างเพิ่มไหมคะ”

“ไม่แล้วจ๊ะ ชอบใจนะเจนนี่”

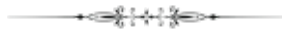
“ดิฉันยินดีรับใช้ค่ะคุณหนู”

เจนนี่ไม่ปล่อยให้เวลาให้เปล่าประโยชน์ เมื่อยิ้มหวานไม่เรียกใช้งาน





เธอ เชนนี่ก็ทำงานให้ตัวเองทำ เธอเดินเข้าไปในห้องแต่งตัวเพื่อจัดเสื้อผ้าของยืมหวานให้เรียบร้อย เธอเฝ้ารอคอยที่จะได้รับคำสั่งให้เตรียมชุดสำหรับการร่วมเตียงกับรูตดอล์ฟ แต่คำสั่งนั้นก็ไม่มีมาถึงเสียที หรือว่ายืมหวานจะต้องออกไปจากโรสเฮาส์โดยไม่มีโอกาสรับใช้รูตดอล์ฟแม้แต่คืนเดียว เสียความงามอันหมดจดประดุจเทพธิดาที่แสนบริสุทธิ์ เชนนี่เสียดาย แต่เจ้านายหนุ่มของเธอคงไม่เสียดาย เมื่อรูตดอล์ฟมีหญิงงามรายล้อมรอบกายไม่เคยขาดแคลน



รูตดอล์ฟมีงานยุ่งมาก ถึงเขาจะมีเวลาคลอเคลียกับสาวสวยอย่างเพลิดเพลิน แต่อีกด้านชายหนุ่มก็คือนักธุรกิจที่มีงานยุ่งตลอดปี เขามีประชุมทั้งวัน ไม่มีแม้กระทั่งเวลารับประทานอาหารกลางวัน มันฟังดูแย่แต่กระเพาะของเขาก็ไม่ได้เรียกร้องอาหารสักเท่าไร ชายหนุ่มไม่มีเวลาหิว ความตึงเครียดปกคลุมอยู่ภายในห้องประชุมตลอดทั้งวัน

ถึงแม้รูตดอล์ฟจะไม่ได้แสดงอาการอะไรออกมามากกว่าการนั่งเฉยและตั้งประเด็นคำถามซึ่งเขาต้องการคำตอบ แต่ความเฉยชาของชายหนุ่มยิ่งมากเท่าไรบุคคลรอบข้างก็ยิ่งหวาดผวา เหมือนพายุที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นเรื่อยๆ ไม่กระโตกกระตาก แต่มีพลังการทำลายล้างสูง เมื่อชายหนุ่มปิดแฟ้มเอกสารและกล่าวยุติการประชุม รูตดอล์ฟได้ยื่นเสียงลอบระบายลมหายใจออกมาเพื่อปลดปล่อยความตึงเครียดอันหนักอึ้ง

ชายหนุ่มแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน เขาลุกขึ้นออกมาจากห้องประชุมเป็นคนแรก เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมการประชุมของเขาได้ผ่อนคลายกล้ามเนื้อและมันสมองอันตึงเครียด แม้แต่ท่านั่งของพวกเขา พวกเขาทุกคนก็ต้องเกร็งกล้ามเนื้อทำตัวให้เหมือนรูปปั้นหิน รูตดอล์ฟไม่ได้สั่งให้ทำแบบนั้น แต่ทุกคนเกร็งร่างของตัวเองอย่างพร้อมเพรียงกันโดยอัตโนมัติ

ชายหนุ่มเดินทางกลับมายังลูซวิกเคเรเซีย การระบายนความเครียด





ภายนอกลู่วิคเคเรเซียเป็นเรื่องลุ่มเสี่ยงกับการถูกเปิดเผยพฤติกรรมลับของเขาไปยังสื่อมากเกินไป มันคือเรื่องส่วนตัวที่รูตอล์ฟไม่ต้องการเปิดเผย หลังการทำงานหนักมาตลอดวัน ชายหนุ่มต้องการผ่อนคลาย เขาตรงมายังโรสเฮาส์ ชายหนุ่มมีแผนจะอาบน้ำที่นี่

รูตอล์ฟไม่จำเป็นต้องอาบน้ำคนเดียวอย่างเงียบเหงา เมื่อเขามีสาวสวยที่พร้อมจะกระโจนลงไปในห้องอาบน้ำขนาดใหญ่กับเขาปรนนิบัติเขา และทำให้เขาได้รับความสุขสูงสุด การผ่อนคลายความตึงเครียดของแต่ละคนไม่เหมือนกัน และการปลดปล่อยความปรารถนาทางกายคือการระบายความตึงเครียดที่รูตอล์ฟเลือกใช้

“รูตอล์ฟ!”

ชายหนุ่มเกี่ยวแขนเข้ากับบั้นเอวของสตรีสาวในชุดนุ่งน้อยห่มน้อยสองคนที่ปราดเข้ามาถึงตัวเขาก่อนเพื่อน รูตอล์ฟหันไปก้มหน้าจุ่มพิตคนด้านซ้าย แลกเปลี่ยนจูบอันเร่าร้อนกันครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปจูบคนขวา และทำแบบเดียวกัน

มีสาวสวยหนึ่งคนที่ไม่ยอมปล่อยให้เรือนกายด้านหน้าของชายหนุ่มว่างงาน เธอบุกเข้ามาประชิดตัวเขา และรูตอล์ฟก็ไม่รังเกียจที่จะตั้งริมฝีปากจากสาวสวยข้างขวา เพื่อหันไปหน้าไปจุ่มพิตกับหญิงสาวอีกคนที่สวมกอดหน้าเนียเขาอยู่

ชายหนุ่มจูบเธอเป็นค่าผ่านทาง จนหญิงสาวยอมตั้งตัวออกห่าง เขาถึงได้มีพื้นที่สำหรับเดินไปยังห้องอาบน้ำ มันคือห้องอาบน้ำที่สะดวกสบาย ห้องอาบน้ำทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่ราวกับยกเอาสระว่ายน้ำมาตั้งไว้ในห้องนี้ไม่มีผิด

“ปรนนิบัติผมสิ”

รูตอล์ฟออกคำสั่งคำเดียว เสื้อผ้าของชายหนุ่มก็ถูกรุมทิ้งออกจากเรือนกาย เขาเดินอย่างองอาจ อวดร่างกายเปลือยอันน่าลุ่มหลงลงไปในอ่างอาบน้ำอย่างมั่นใจ ความสมบูรณ์แบบของเขาไม่ใช่เรื่องที่ต้อง





เหนียมมาย เขาไม่ใช่แค่อ้วนใหญ่ แต่รูปร่างของเขาแข็งแรงและยิ่งใหญ่
ในทุกสัดส่วน

“สลับกัณฑ์หน้าเบบี๋”

ชายหนุ่มออกคำสั่งเมื่อบรรดาสาวสวยพยายามเบียดเสียดจะเข้ามาหาเขา รูดอล์ฟอนุญาตให้พวกเธอเวียนกันเข้ามาใช้เวลาคลอสเลียอยู่กับเขา ชายหนุ่มคึกคักและร่างกายกำลังอัดแน่นไปด้วยเพลิงปรารถนา รูดอล์ฟต้องการระเบิดมันออกมาเต็มทน แล้วสตรีที่ไซโคดิกก็ร้องวิ๊ดวายอย่างเปี่ยมสุข เมื่อชายหนุ่มคว่ำเอวเธอ ยกเธอตัวลอยขึ้น หญิงสาวเกี่ยวขาเข้ากับบั้นเอวของเขาอย่างรู้งาน ทั้งคู่กอดรัดนัวเนียกันอย่างไม่สนสายตาของใคร

การเป็นผู้หญิงของรูดอล์ฟ กฎข้อสำคัญก็คือต้องละทิ้งความเหนียมมาย ทุกคนมีโอกาที่จะได้ติดบ่วงพิศवासของชายหนุ่ม หากเขาต้องการ ไม่ว่าจะใครจะต้องพร้อมปรนนิบัติเขา นอกจากรูดอล์ฟจะเป็นอภิมหาเศรษฐี รูปร่างหน้าตาของเขาก็ยังหล่อเหลาบาดตา พวกเธอจึงไม่นึกถึงเกียรติยศที่จะปรนนิบัติเขาราวกับนางทาสผู้เชื้อฟง

“รูดอล์ฟ...ให้ตายเถอะ! คุณยอดเยี่ยมที่สุด”

ชายหนุ่มทราบว่ามันไม่ใช่การพูดเกินจริง เมื่อเธอกำลังคลุ้มคลั่งและควบคุมตัวเองไม่ได้ ต้องใช้สตรีถึงสามคนเวียนกันเข้ามาปรนเปรอเขา รูดอล์ฟถึงพบว่าตัวเองสามารถสงบลงได้บ้าง ชายหนุ่มก้าวขึ้นมาจากบันไดของอ่างอาบน้ำ หยดน้ำที่ตัวโลมได้เรือนกายของเขาจนเปียกชุ่มฉ่ำ และเมื่อชายหนุ่มขึ้นมายืนบนพื้น ก็มีสาวสวยซึ่งเปลือยกายอยู่แล้วตามขึ้นมาใช้ผ้าขนหนูซับเช็ดหยดน้ำออกจากเรือนกายแกร่งกำยำซึ่งพวกเธอต่างลุ่มหลง

เมื่ออยู่ในโรสเฮาส์เสื้อผ้าก็ไม่มีความจำเป็น มันกลายเป็นวัตถุเกะกะด้วยซ้ำ รูดอล์ฟมักจะเปลือยกายเกือบตลอดเวลาที่อยู่โรสเฮาส์ ชายหนุ่มจะสวมเสื้อผ้าแค่เวลาที่เขาเดินเข้ามาและออกไปจากโรสเฮาส์





เท่านั้น เรือนกายทรงพลังราวกับนักรบก้าวอย่างอ่อนหนักแน่นตรงออกไปยังห้องด้านนอก และเมื่อรูตอล์ฟทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟาตัวยาว ก็มีสตรีปราดเข้ามาคลอเคลียเขาทันที

ชายหนุ่มแจกจ่ายจูมพิติให้กับพวกเธอ ใช้มือโถมลูบเรือนกายของพวกเธอสลับสับเปลี่ยนกันไปมา เขาเลือกผู้หญิงที่ใกล้มือเขาที่สุด เพื่อให้ความสุขกับเขา ชายหนุ่มคร่ำครึที่จะย้ายเข้าไปในส่วนบริเวณห้องนอน เขาสามารถร่วมหลับนอนกับหญิงสาวกลุ่มนี้ตรงไหนก็ได้ ในเมื่อพวกเธอทุกคนก็เคยร่วมเตียงกับเขามาแล้ว

มันปราศจากความลับ และยังมีสายตาของเพื่อนร่วมโรสเฮาส์มองมา พวกเธอจะยิ่งแสดงฝีมือเพื่อให้รู้สึกว่าคุณอยู่เหนือกว่าคนอื่น แต่รูตอล์ฟไม่เคยเปลืองพลัง ชายหนุ่มมีพลังกำลังมากพอที่จะจัดการกับพวกเธอ ซึ่งเขาจะกำหนดจากความต้องการของร่างกายในแต่ละวัน ว่าเขาต้องการพวกเธอสักกี่คนเพื่อระบายความรุ่มร้อนในร่างกาย



‘บราหลงทาง!’

ยืมหวานยืนแคว้งคว้างอยู่ภายในโรสเฮาส์อันกว้างขวาง เธอคลาดกับเจนนีเพียงแค่วินาทีเท่านั้น เจนนีพาเธอออกไปเดินเล่นยังสวนดอกไม้ใกล้กับโรสเฮาส์ หลังจากที่ยืมหวานกล่าวขออนุญาตรูตอล์ฟผ่านทางเมแกน

เธอลืมหูลืมตาเล็กน้อยที่ถือติดมือออกไปด้วยที่บริเวณแปลงกุหลาบเจนนีอาสาจะไปหยิบให้ ระหว่างรอเจนนี ยืมหวานก็อดไม่ได้ที่จะชื่นชมภาพวาดที่แขวนประดับอยู่บนผนัง และบนเพดานที่มีภาพวาดบอกเล่าเรื่องราวด้วยลายเส้นงดงาม ชวนให้ลุ่มหลง

ยืมหวานงยหน้ามองเพดาน ไล่สายตาชื่นชมความงามของภาพวาดบนนั้นอย่างเพลิดเพลิน และเมื่อเธอรู้ตัวอีกครั้ง หญิงสาวก็ไม่ทราบว่ายืมหวานอยู่ในจุดไหนของโรสเฮาส์กันแน่ เธอคาดหวังว่าจะได้พบกับ





คนรับใช้สักคนเพื่อจะถามถึงเส้นทางกลับไปยังห้องนอนของเธอ

ไม่พบคนรับใช้แม้แต่คนเดียว พบแต่ความว่างเปล่าและความ
หรรษาของโรสเฮาส์ ยี่มหวานเดินเลี้ยวเข้ามาในห้องหลายห้อง เดินทะลุ
ห้องที่ประตูเปิดเชื่อมถึงกันอีกหลายครั้ง แต่ยิ่งเดินก็เหมือนเธอยิ่งเข้าไป
ยังบริเวณที่ไม่คุ้นตา

การตกแต่งมันแตกต่างจากบริเวณที่เธอเคยผ่านตา หญิงสาวคิดว่า
เธอคงต้องเดินไปเรื่อยๆ จนกว่าจะได้พบกับคนรับใช้สักคน แต่เธอก็
เดินทะเล่อทะล่าไปเรื่อยเปื่อย หญิงสาวรีบเร่งฝีเท้า เมื่อเธอได้ยินเสียง
เหมือนคนกำลังสนทนากันและเสียงดนตรีลอยมาเบาๆ

เสียงนั้นนำทางเธอให้ค้นหาต้นเสียง เพราะมันจะทำให้เธอได้พบกับ
ใครสักคนที่สามารถพาเธอกลับไปยังห้องนอนได้ เสียงเพลงและเสียง
พูดคุยกันดังขึ้นแจ่มชัดขึ้นเรื่อยๆ ยี่มหวานเอียงหูเพื่อหาทางตรงไปยัง
ต้นเสียง

“ขออนุญาตค่ะ”

หญิงสาวกล่าวขึ้นเมื่อถึงห้องที่เปิดประตูเอาไว้ มีผ้าม่านผืนบาง
หิ้งตัวลงขวางประตู เป็นผ้าม่านที่มีลวดลายสวยงามมาก แต่ไม่ใช่เวลา
มาชื่นชมความงามของผ้าม่านหรอกนะ หลังจากกล่าวขออนุญาต
หญิงสาวก็เปิดผ้าม่านแล้วเดินเข้าไปด้านใน

ยี่มหวานยืนนิ่งอยู่กับที่ เมื่อเธอเห็นบรรดาสาวสวยหลายคน
ในชุดบิกินี หรือบางคนก็เลือกที่จะเปลือยกาย แต่ทุกคนสวมรองเท้า
ส้นสูง แต่งหน้าจัดจ้าน สวยจัดบาดตา นั่งดื่มและสนทนากันไปด้วย
และทุกคนก็หันมามองเธอเป็นตาเดียว

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ”

หญิงสาวโน้มตัวไปข้างหน้าพร้อมกับกล่าวคำขออภัย นี่เธอหลุด
มาอยู่ในโลกอะไรกันหนอ ภายในห้องกว้างขวางที่กว้างจนไม่รู้ว่าจะกว้าง
ขนาดไหน เพราะมองไปมุมไหนก็มีห้องที่เชื่อมต่อทะลุกันออกไปอีก





ตกแต่งด้วยสีสันฉูดฉาด ที่นี่คงกำลังมีงานปาร์ตี้แฟนซีกระมัง

ยิ้มหวานเตรียมขยับตัวจะก้าวถอยหลัง แต่ยังไม่ทันก้าวเธอก็ได้ยินเสียงหัวร่อต่อกระซิก ร่างสูงของบุรุษที่เธอรู้จักเขาเป็นอย่างดี เคลื่อนไหวร่างกายนัวเนียออกมากับสตรีสาวสามคน ยิ้มหวานเบิกตากว้าง เธอกะพริบตามองให้แน่ใจว่าไม่ได้ตาฟาด หญิงสาวถึงกับต้องขยี้ตา และเมื่อเปิดเปลือกตาอีกครั้งเธอก็ยังยืนอยู่ที่เดิม

‘เราไม่ได้ฝันไป’

มันคือความจริง รูตอล์ฟปราศจากเสื้อผ้า และผู้หญิงหุ่นเซ็กซี่สุดๆ สามคนนั้นก็เช่นเดียวกัน ชายหนุ่มรวบร่างของสตรีสาวคนหนึ่ง ขึ้นอุ้ม เธอเกี่ยวขาเข้ากับบั้นเอวของเขา แล้วก็เริ่มเคลื่อนไหวร่างกาย บนลำตัวแกร่งกำยำของชายหนุ่ม

“ปะ...เบน”

หญิงสาวตะกุกตะกักเรียกชื่อชายหนุ่ม เธอเห็นภาพที่ผู้หญิงซึ่งเกาะเกี่ยวอยู่บนตัวเขา สายสะบัดศีรษะไปมาแล้วก็หัวดีร้องครางครวญ เหมือนคนทรมาน เธอรู้ดีถึงสาแต่ไม่ได้ใจ ยิ้มหวานทราบดีว่าทั้งคู่มักจะทำอะไรกัน เพียงแต่เธอเพิ่งเคยเห็นภาพจริงเป็นครั้งแรก

“รูตอล์ฟ แรงๆ ค่ะที่รัก!”

ยิ้มหวานเห็นชายหนุ่มรวบจับสะโพกของหญิงสาวนางนั้นแน่นขึ้น เพื่อทำตามที่เขาคนนั้นร้องขอและปรารถนา ริมนิปากหันไปจูบกับสตรีสาวอีกคน สองขาของยิ้มหวานแข็งทื่อ มันหนักอึ้งจนเธอยกมันขึ้นจากพื้นไม่ไหว ดวงตาของเธอพร่าพรายไปกับภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้า และเธอก็เพิ่งรู้ว่าน้ำตามันไหลออกมาจากดวงตากลมโตคู่สวยของเธอ “ร้องให้ทำไม”

เสียงหวานๆ เอ่ยปากถามตัวเอง น้ำเสียงของเธอแผ่วเบา ความรู้สึกที่อธิบายไม่ได้ ภายในศีรษะของเธอมีภาพของรูตอล์ฟวิ่งซ้อนกันเข้ามาเร็วๆ จนกระทั่งภาพนั้นค่อยๆ หยุตนิ่ง กลายเป็นชายหนุ่มเิบหน้าหล่อเหลา





ที่มีดวงตาอบอุ่นและบุคลิกอ่อนโยนอย่างยิ่งยวด ภาพของชายหนุ่ม
แตกกระจายออกเป็นเสี่ยงๆ แล้วก็ทดแทนด้วยภาพจริงตรงหน้า

“อา... รูดอล์ฟ”

ยืมหวานสะดุ้งเพราะเสียงครางของหญิงสาวใต้ร่างเขา ตอนนั้น
เขาทรุดตัวนั่งคุกเข่าลงบนพื้น มีผู้หญิงลนลานเข้าไปลูบเนื้อลูบตัวของเขา
ผู้หญิงใต้ร่างของรูดอล์ฟไม่ใช่คนเดิม คนที่เกี่ยวข้องอยู่บนตัวเขาอยู่ไหน
แล้วละ นั่นไง! เธอนอนระทวยกายอยู่บนพื้นไม่ไกลกันนัก เธอดูอ่อนแรง
แต่ใบหน้ากลับเปลี่ยนไปด้วยความสุข ยืมหวานหัวใจเต้นระทึก เธอมอง
ภาพของรูดอล์ฟที่กำลังเคลื่อนไหวร่างกายอย่างหนักหน่วง

หญิงสาวยกมือขึ้นปิดริมฝีปาก เธอจับจ้องภาพของเขาด้วยน้ำตา
ทำไมเธอต้องร้องไห้ ในเมื่อเธอไม่ได้ทราบไปกับพวกเขาเสียหน่อย
หญิงสาวก้าวถอยไปด้านหลังได้แค่หนึ่งก้าว เธอก็สะดุ้งเฮือกกับเสียง
คำรามและเสียงกรี๊ดร้องของผู้หญิงใต้ร่างรูดอล์ฟที่ดังขึ้นเกือบพร้อมกัน
ชายหนุ่มดึงตัวออกห่าง ผลักร่างหญิงสาวใต้ร่างไปอีกทาง แต่เมื่อเขาจะ
หันไปคว้าผู้หญิงคนใหม่ ดวงตาคมปลานก็สับเข้ากับนัยน์ตาสีนระริก
คลอเคล้าด้วยหยดน้ำตาของยืมหวานเข้าพอดี

“หนูยืม”

ยืมหวานถอยกรูดไปด้านหลัง เธอตื่นตระหนกเมื่อเห็นแผงอก
ลำสันของชายหนุ่ม และสายตาของเธอมันก็ยังปะทะเข้ากับอวัยวะ
บางอย่างที่สงวนไว้สำหรับบุรุษเท่านั้น หญิงสาวเบิกตากว้างจ้องมองมัน
มันน่ากลัวเหลือเกิน หากบอกว่ามันเป็นสัตว์อันตรายจากป่าแอมะซอน
หญิงสาวก็คงเชื่อ

ใบหน้าของยืมหวานซีดเผือด และเมื่อรูดอล์ฟลุกขึ้นยืนเต็ม
ความสูง เธอก็พบว่าความตื่นกลัวของเธอยิ่งพุ่งพรวด มันกำลังแกว่งไกว
อย่างดุร้าย เมื่อเขาก้าวอาดๆ เข้ามาหาเธอ ไม่! เธอไม่ต้องการพบมัน
ในระยะประชิด เธอทนสบตากับมันไม่ไหวแน่ เธอกำลังจะเป็นลม!





ลมหายใจเฮือกสุดท้ายไม่เพียงพอสำหรับการดิ้นรนของยืมหวาน เพราะ
ในวินาทีต่อมาหญิงสาวก็หมดสติดู

เรือนกายอ่อนแอทั้งตัวลงบนพื้น รูดอล์ฟปราดเข้าถึงตัว คว่า
ร่างขาวผ่องเอาไว้ได้ทัน แล้วก็รวบตัวเธอเข้าไปกอดเอาไว้แนบอก
ชายหนุ่มโอบมือจับไหล่บรรดาสาวสวยที่ยังจะตามมาฉวยเขา หมดเวลา
สำหรับความสนุกในค่ำคืนนี้ เขายังสนุกต่อได้อีกเธอ เมื่อมีผู้หญิง
มาเป็นลมใส่หน้าเขา หลังจากเธอสบตากับบางอย่างบนตัวเขาที่ชายหนุ่ม
แสนจะภาคภูมิใจกับความแข็งแกร่งและทนทานของมัน

“ถอยไป”

“ใครคะรูดอล์ฟ”

“เด็กน้อยนะ คงหลงทางมา”

ชายหนุ่มตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก เขาซ่อนร่างยืมหวานขึ้นอุ้ม ถึงจะ
บอกว่าเป็นเด็กหลง แต่การที่ชายหนุ่มเอาใจใส่ยืมหวานก็ทำให้บรรดา
หญิงสาวที่อยู่ในห้องไม่พึงพอใจนัก

“นั่นก็ทิ้งไว้ลิคะ มาสนุกกันดีกว่า”

“ทิ้งไม่ได้นะสิ”

ชายหนุ่มตอบเสียงทุ้ม แต่ประกายเย็นยะเยือกในดวงตาของเขา
ที่หันไปมองคนพูดก็ทำให้อีกฝ่ายหุบริมฝีปากเข้าหากันทันที คงเป็นเพราะ
ท่าทางขบถบางของยืมหวานนั้นแหละที่ทำให้เขารู้สึกว่าต้องปกป้องเธอ
หยาดเพชรจะรู้ตัวหรือเปล่าว่ายัดเยียดตัวบัญญัติหน้าหวานให้เขา เป็น
ตัวปัญหาที่ใหญ่มากเสียด้วย เพราะแม้แต่การระเริงรักอย่างแสนสุข
ของเขาก็ยังถูกขัดจังหวะเพราะเธอเป็นลม

“น่าตีชะมัด”

ชายหนุ่มยกตัวเธอขึ้นเล็กน้อยแล้วพาเข้าไปในห้องนอนที่ใกล้ที่สุด
เขาเดินผ่านผ้าม่านผืนบางเข้าไปและออกคำสั่งไม่ให้คนอื่นเข้าไปรบกวน
เขาไม่ไฉ่ร้ายกับเธอก็เพราะทราบว่าเขาตื่นตระหนก แม่สาวใส่ไว้เพียงสา





ของเขา เธอคงไม่คุ้นเคยกับเรื่องมัวเมาในโลกีย์ซึ่งเขาชื่นชอบ
“โผล่มาตรงนี้ได้ยังไงเนี่ย”

รูตอล์ฟลิ้มเธอไปเสียนิสิต ชายหนุ่มวางร่างหญิงสาวลงบนเตียง เขาตะโกนสั่งให้ใครสักคนนำเสื้อผ้าเข้ามาให้เขา ชายหนุ่มได้เสื้อผ้าคลุมในเวลาต่อมาอย่างรวดเร็ว เขาสวมมันเข้ากับเรือนกายแล้วก็นั่งลงบนเตียงเพื่อรอเวลาให้เธอตื่นขึ้นมา ชายหนุ่มหันไปมองเธอแวบหนึ่ง เขาเรียกคนรับใช้เข้ามาหนึ่งเฝ้าเธอ แล้วตัวเองก็ตัดสินใจเดินออกไปจัดการอาบน้ำชำระล้างคราบเหงื่อไคลเหนียวเหนอะเลี้ยก่อน

ยี่

มหวานเริ่มขยับตัว เธอค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นเพื่อรับรู้ถึงสถานการณ์รอบข้าง หญิงสาวจูงงอยู่ครู่หนึ่ง เพราะเพดานสวยงามแต่สีลึ้นดูตลกจากระดับความรู้สึกบางอย่างในตัวเธอให้ร้อนๆ หนาวๆ ซอบกล ความรู้สึกแบบนี้มันคืออะไรกันนะ เธอเบิกตาเมื่อคิดถึงภาพก่อนที่เธอจะหมดสติ เธอหมดสติไปหลังจากที่เห็นภาพการเสพสุขทางกายอันเร้าร้อนระหว่างรูตอล์ฟกับผู้หญิงที่เธอไม่รู้จัก

“ออกไปได้แล้ว”

ยี่มหวานซึ่งขยับตัวลุกขึ้นนั่งโดยมีคนรับใช้ช่วยประคอง ขยับจับผ้าห่มแน่นขึ้นแล้วถอยหลังจนแผ่นหลังชนเข้ากับผนังด้านหลังของเตียงนอน มันเป็นเตียงสี่เสา มีผ้าม่านโปร่งบาง การตกแต่งภายในห้องมีภาพวาดของศิลปะที่ทำให้นึกถึงอิริยาบถของการเสพสุขทางกาย ยี่มหวานมองมันอย่างไม่สบายใจ หากจะมองไปรอบห้องเธอก็รู้สึกกระวนกระวาย หญิงสาวก็เลยต้องเลื่อนสายตาไปยังรูตอล์ฟ

คนรับใช้ที่เธอจะใช้ยึดเป็นเพื่อนเดินออกไปจากห้อง เหลือทิ้งไว้เพียงแคเธอกับรูตอล์ฟ หญิงสาวมองสบตากับชายหนุ่มด้วยดวงตาดัดพ้อ แล้วหยดน้ำตาก็ไหลเคล้าขึ้นมาเกลื่อนดวงตาแสนสวยอีกแล้ว ปลายจมูกของเธอแดงจัดเพราะเจ้าตัวพยายามกลั้นเสียงสะอื้น ทำไม





เธอถึงต้องอยากร้องไห้เพียงแค่มองสบตากับเขาด้วยนะ

“ร้องให้ทำไมจ๊ะ”

รูตอล์ฟถามเสียงนุ่ม ชายหนุ่มเดินตรงเข้าไปหา ยิ้มหวาน แต่เธอกลับถอยหนี เพียงแต่หญิงสาวไม่มีที่ให้ถอยอีกต่อไป เธอก็เลยดึงรีวยาวเข้าไปหาตัวเองแทน รูตอล์ฟระบายรอยยิ้มลงบนริมฝีปาก ชายหนุ่มหลุบเปลือกตาลงเพื่อซ่อนความเหี้ยมเกรียมในดวงตา ยิ้มหวาน คิดผิดที่พยายามผลักไสเขา เพราะมันทำให้ชายหนุ่มต้องการเอาชนะเธอ

“ปะ...เบน...”

หญิงสาวยกมือขึ้นวางขาเข้าทับแผ่นอกของชายหนุ่ม เธอเบี่ยงหน้าหนีไปอีกด้าน รูตอล์ฟโน้มตัวเข้าไปหาเธอ ชายหนุ่มจับคางนุ่มดันใบหน้าหวานละมุนให้หันกลับมาองเขา ชายหนุ่มใช้ดวงตาลำจ้วงใบหน้าอ่อนใสของเธอ หากจะมีผู้หญิงคนไหนที่เขาใกล้ชิดด้วยมีความงามใกล้เคียงกับคำว่าสวยจนแทบลืมหายใจ ก็คงเป็นยิ้มหวานนี่แหละ

เธอสวยมาก ความจริงข้อนี้เขารู้ดี แต่เพราะอุปนิสัยเหมือนเด็กน้อยวัยเยาว์ของเธอทำให้รูตอล์ฟไม่ถวิลหาความใกล้ชิดกับเธอนัก แต่บางทีแรงอารมณ์ดุเดือดของเขาที่เกิดขึ้นในช่วงหนึ่งหรือสองวันนี้ อาจจะเป็นเพราะเขาเกิดความปรารถนาในตัวเธอใช่หรือเปล่า เมื่อชายหนุ่มหลิกเลียงที่จะยุ่งเกี่ยวกับเธอ ด้วยการสะกดจิตว่าเธอยังเด็ก ร่างกายของเขาที่ไม่ค่อยจะอิมหนาอยู่แล้ว เลยยิ่งทรงพลังมากกว่าเดิม

เขาใช้ผู้หญิงเปลืองมากในวันนี้ แต่ร่างกายของเขาก็ยังปรารถนาการเติมเต็มด้วยความสุข เหล่าสาวสวยช่วยกันปรนเปรอเขา แต่มันก็ยังไม่พอ ชายหนุ่มไม่ได้คิดถึงยิ้มหวานเพราะมันแต่ไขว่คว้าความสุขทางกาย แต่บางทีส่วนลึกของความรู้สึกอาจถวิลหาเธออยู่ตลอดเวลา ชายหนุ่มมองเข้าไปในดวงตาของคนที่พยายามหลบตาเขา

“ยิ้มหวาน ร้องให้ทำไมจ๊ะ”

“มะ...ไม่ทราบค่ะ”





หญิงสาวขยุ้มผ้าห่มที่คลุมอยู่บนตัก เมื่อเขาไม่อนุญาตให้เธอ
เดินหน้าหีนี ยิ้มหวานก็ก้มหน้างุดเพื่อที่จะได้ไม่ต้องมองเขา

“เด็กน้อย หรือว่าเธอจะหวงแหงนฉัน”

รูตอล์ฟลูบมือกับผิวแก้มของเธอ เขามองเห็นความเศร้าใน
ดวงตาคู่สวย การที่ชายหนุ่มจะมีสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่น มันย่อม
ไม่เกี่ยวข้องกับเธอ

“มะ...ไม่รู้ค่ะ”

“นั่นตอบคำถามของฉัน ตกลงไหมจ๊ะ”

“ฉะ...ฉันอยากกลับห้องค่ะ”

“ฉันจะพาไปส่ง แต่เราต้องคุยกันก่อน”

รูตอล์ฟโหน้มใบหน้าเข้าไปหาเธอ ยิ้มหวานพยายามดิ้นรนถอยห่าง
ชายหนุ่มหรือตามองเธอ และเมื่อเจ้าตัวยังพยายามผลักไสเขา ชายหนุ่มก็
รวบตัวเธอขึ้นมานั่งบนตักอย่างง่ายดาย

“ปล่อยฉันค่ะ!”

“ทำไมต้องเสียงดัง ฉันไม่ชอบผู้หญิงก้าวร้าวหรือคะหนูยิ้ม”

“ชะ...ขอโทษค่ะ”

เสียงเข้มห้วนที่ตอบกลับมาทำให้ยิ้มหวานต้องรีบกล่าวคำขอโทษ
เขา หญิงสาวกำลังทำตัวไม่น่ารักกับผู้มีพระคุณ แต่เธอห้ามอารมณ์
ซึ่งกำลังล้นสนของตัวเองไม่อยู่

“ไม่พอใจอะไรก็ต้องบอกสิ ไม่ใช่ทำตัวไม่น่ารัก รู้ไหม”

รูตอล์ฟโอบกอดหญิงสาวบนตัก ยิ้มหวานซุกตัวอยู่ในอ้อมแขน
ของชายหนุ่ม กลิ่นกายหอมสะอาดของเขาไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกอยาก
ใกล้ชิดเลยเมื่อคิดถึงภาพที่เขาสนิทสนมกับผู้หญิงที่เธอไม่รู้จัก ทว่า
หญิงสาวมีทางเลือกไม่มากนัก หากเธอไม่ชอบเขาก็ต้องสบตากับเขา

“ฉันอยากกลับห้องจริงๆ นะคะ”

“ไม่แงงสิจ๊ะ เราต้องคุยกันก่อน”





ชายหนุ่มจับมือเธอยกขึ้นจุมพิต หญิงสาวตัวแข็งกับสัมผัสอุ่นร้อน
ที่ประทับลงบนหลังมือชาวผ่อง รูดอล์ฟมองมือบอบบางที่อยู่ในอุ้งมือ
ของเขาแล้วก็ใจอ่อนให้เธอไปว่าครึ่ง จากที่ไม่พอใจนักเมื่อหญิงสาว
พยายามดิ้นรนหลบหนีเขา

“เบนคะ ไปคุยที่ห้องได้ไหมคะ ฉันไม่อยากอยู่ที่นี่”

ยิ้มหวานมองไปรอบๆ อย่างไม่สบายใจนัก บรรยากาศที่คละคลุ้ง
ไปด้วยกลิ่นของราคะทำให้เธอไม่สบายใจ ชายหนุ่มจูบขมับบอบบาง
เบาๆ เนื้อตัวสั่นเทาทำให้เขายอมตามใจ รูดอล์ฟลุกขึ้นยืนแล้วก็คว้าเอา
ร่างนุ่มละมุนขึ้นมาโอบอุ้มก่อนจะพาเดินออกไปด้วยกัน

